

Cloos Cytter, slaande aardige gezangen, nieuwe wyzen, geestighe steekdichjes en brandende minnekusjes

bron

Cloos Cytter, slaande aardige gezangen, nieuwe wyzen, geestighe steekdichjes en brandende minnekusjes. Baltus Boekholt, Amsterdam 1669 (herdruk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_cli001clio01_01/colofon.php

© 2012 dbnl

The logo for the Dutch Bibliography (dbnl) features the lowercase letters 'dbnl' in a blue, sans-serif font. The letter 'd' is stylized with a small checkmark-like shape above its vertical stem.

*KOm vlugge Nymphjes aan de ry,
En zingt eens vroolyk op het Y;
Of heb je lust aan't Klavergroen,
Zoo kon je 't aan den Amstel doen,
Nu Clio op haar Cytter speelt.
Ey! zoo u 't zingen niet verveelt,
Zoo ztngt eens lustig drymaal om,
En heet zoo Clio willekom,*

Op Klioos Cytter.

Audiat haec tantum, vel qui venit.

Hier laat sich *Klio* kunstig hooren.
 Hier kittelt *Klio* Ziel en Ooren
 Met *Cyter*-tukken na de maat,
 Wen daar haar vinger toon op slaat,
 So slaan haar Susters weder-galmen.
 Haar klank verdooft Syringaas halmen.
 Wat wonder is't? haar snaaren syn
 Gemengelt, helder, grof en fyn,
 Die Ericyne liet vergaaren
 Aan't Y, uyt goude Maagde-haaren
 En eygen Haar-tuyt, die sy schonk.
 Haar *Cyter*-blad tot volle pronk.
 Wat Godheyd kan ons meer vermaaken?
 En meer ons hart en hersens raakken
 Als *Clio*, die self *Cythereê*
 De Snaaren, Toon en *Cyter* deê?
Meditando.

J. BLASIUS, Advt.

Op Clioos Cytter.

*Uw Cyter, Clio, slaat zoo aardige gezangen,
 Dat Rommelpot en Lier en Bas daar doof by zijn.
 Nu speeltze eens op van rook, dan weder van de wyn,
 Twee zalven daar de mont en't keelgat na verlangen.
 Zy doet de Teelgoddin, ook d' opperste eer ontfangen,
 Verhaalt aan't Juffertuig, wat smart, wat minnepyn,
 Veel zwaarder als Graveel, of Koorts, of Flerecyn,
 Een Minnaar voelt, veel meer, als waar hy half gehangen.
 Uw Cytter, Clio, loopt nu somtyts, uit en in,
 Gelyk uw Dicht'ren pen, nu jong, dan out in min.*

Ou bien ou jamais.

Toon: *Petit Altesse.*

MYN ketenen verstreken my tot weelden,
't Gevangenhuis een vroolyk lustprieel;

Kan ymant zig meer vreugt verbeelden?

Schoon dat hem streelden, de zoetste keel,
Door't eël geluit van een vergoode stem,
Noch gaat myn kerkers vreugde boven hem:

2. Laat andren in haar duistre kerker zuchten,
Ik zwem' er in een zee van zielvermaak.
Ik zoek myn sluitvoogt niet t'ontvluchten,
Geen quaâ geruchten, doen myne zaak,
Verslimmen voor myn zoete rechteres,
Die wetten geeft gelyk de Schuimgodes.
3. O als ik denk om d'aangename boeyen!
Die my't Cipiertje dan om d'armen sluit,
Begint myn hart van vreugt te gloeyen,

- En voelt weer groeyen, een vlam die uit
 Haar zelve in den Kerker eerst onstak,
 Zoo dikmaels als de min myn banden brak.
4. Als zy my voert ter vierschaar daar de liefde,
 In Themis plaats zit op het banktapyt;
 Met oogen die myn ziel doorgriefden,
 En my liefden, een korten tyt;
 Dan smelt myn hartt en zieltje in hare schoot,
 Wie sturf op aarde ooit aangenamer doot?
5. Hoe aangenaam zyn haar robyne lippjens!
 Hoe poezelblank haar hagelwitten hals!
 Haar oogjens zyn als minneknippjens,
 Heur tepeltippjens, koralig mals;
 Wanneer zy zucht ontsteektse 't kouste hart,
 En doet zyn ziel gevoelen minnesmart.
6. Cipiertye ach, ach hout my nog lang gevangen,

En boeit my vast, en doet my vry van all's,
 Wilt d'allerzwaarste ketens hangen,
 Die 't felste prangen, om mynen hals,
 Noch zult gy my nooit hooren klagen, dat
 Ik by u al te streng gevangen zat.

Amanter:

Gezangk.

Toon: *Courant la Baré.*

OMerwestroom, bedroefde vliet,
 En gy, o Hardinxvelt, vermaaklandouwe,
 Wilt u een wijl van vreucht onthouwen
 En met my tranen uit uw oogen schiet.
 Helaas, helaas, de braafste maagt,
 Daar gy, o stroom, en lantschap roem op draagt,
 Wil, voor een tijt, haar van u af gaan scheyen,
 Hemelhooge Goôn,

Wilt dees Goddin geleyen,
Uit uw starretroon.

2. Terwijl dat gy verlaten wilt,
De vreugdeplaats die u voor ongenuchten,
Verstrekten, laat mijn droevigh zuchten,
O schoone, eerst dan een weinig zijn gestilt,
Op dat ik, door het nakent leet,
Mijn plicht tot u volmaakte niet vergeet;
Gelijk ik u niet kan, noch zal vergeten,
Zoo lang als de Zon,
Daalt van het ongemeten,
In der vloeden bron.
3. Maar nch! het schip, leit tot mijn spijt,
En dobbert voor mijne oogen op de baren,
Daar aardige Ida meê zal varen,
Na'et stark Maastricht daar men in 't harnas rijt:

Goddin ik weet dat vader Mars,
Als hy u ziet, het staal zal worden wars,
En noch op helm, of schilt, of beuklaar denken.
Want uw zoet gezicht,
Zou hem tot liefde wenken,
En tot minneplicht.

4. Indien den harder, die wel eer,
Op Ida, berg daar gy na zijt geheeten,
Nu eens als Rechtet was gezeten,
Gewis hy gaf u boven driën d'eer.
Den gouden appel zoutge alleen
Verkrygen, want hy Griekens schoon Heleen,
Om u volmaaktheit zou geheel verachten.
En uw zongezicht,
Zou al zijn kracht verkrachten,
Doot haar hemels licht.

J. Dullaert.

Toon: *Perjosta die met trage.*

- O Dianier, die 'smorgers voor den dag,
 Aan d' Amstelstroom uw grage schaapjens drijft,
 Doen ik u laast aan d'Y gods boorden zag,
 Daar Gratiaan uw Minnery beschrijft;
 Sloeg 'twater door uw gloeyent oog aan brant,
 En't gras verdorde en wiert als droog op't lant.
2. De goude Zon die, al wat leeft, verquikt,
 Bezweem voor uw klaar dubbel zonnenrat,
 En Ericyn, die Goden heeft verstrikt,
 Bekeek haar schoonte in een klaar waterbat,
 Maar doen zy zag dat gy veel schoonder waart,
 Vloog zy, gestoort, ten hemel van der aart.
3. Zy riep haar zoon Cupid, die zelden mart,
 En wenkten hem op Pindus top om hoog;
 Die naakten dwerg, die groote helden tart,

Gewapent, met zijn kooker, pijl en boog,
 En sprak mijn Zoon, gaat schiet een schicht met smart,
 In schoone Dianiers kristalle hart.

4. Flux heeft de Min zijn pijlen rat gewet,
 Doen hy de scharpste op zijn gespannen boog,
 Die hy met kracht stijf uittrok, hadt gezet,
 Sloeg hy op u zijn diep doorstralent oog,
 Om u heel wis te treffen in uw hart,
 Maar door uw oog hy zelf geschooten wert.
5. Hy viel ter neêr , in't vallen stak de schicht,
 Zoo diep in't hart van Venus blinde Zoon;
 Hy zuchte ach, ach, ik viel haar veel te licht,
 En sloot zijn oog, de Moeder uit haar troon,
 Dit zuchten hoorde, en daalde met'er vaart,
 Ten hemel af en vont hem bleek ter aart.
6. Zy goot een sap ten diepe wonden in,

En drukten hem aan haare roozemont;
Ach Moeder, riep hy flautjes, kon de min,
Een wonden die hem met haar' oogen wont?
Doen sweem hy weer, en Venus met een zucht,
Brocht hem van d'aart ten hemel door de lucht.

J. Dullaert.

Toon: *La Moutarde.*

D'Edle wijn, dat helder druivezap,
Zet mijn hartje vreugde by en leven;
Maakt mijn geest en duffe zinnen rap,
Doet mijn ziel tot aan de sterren sweven,
Want mijn leven is maar doot,
Als ik Bachus droppen,
Mis in gulde koppen,
En mijn hart wort kout als loot,
Ik vaar dan op Cocyt in Charons boot.

2. Ja al lach mijn lichaam uitgestrekt,
En dat beyde d'appels van mijn oogen;
Waren met een wolk des doots bedekt,
Als een die de ziel al is ontvloogen,
Zoo mijn bleek besturve mont,
Proefden Libers traanen;
Uit kristalle kranen,
Flux wiert ik weer zoo gezont,
Als een die nooit door qualen was gewont.
3. Laastmaal had de trotse Deliaan,
My op't strafste en't alderstuurst bejement,
Dies badt ik mijn Godt mijn Evan aan,
Die zielzoete plasjes in my regent,
'k Zag zijn godtheit in't kristal,
Van de zilvre druppelen,
't Hartje strax aan't huppelen,

- Riep; gezegende kom val,
Gezegt in mijn vroolijk druivedal.
4. 'k Hadt de Roemer naautjes uitgeveegt,
Of mijn min van't Meisje was verstooven,
Zy hadt voor Sileên de plaats geleeft,
Evoé kan smert en pijn verdooven;
Pean maakt mijn ooghjens blint,
Dat geen maagdelonkken,
Cloris hart ontfonkken,
Ja hy achtse als voor ontzint,
Die hem zoo los zoo dwaas in d'echt verbint.
5. Venus schicht, besmeert met minvenijn,
Kan mijn hartje nooit zoo fel doen blaken,
Als een frisse roemer delewijn,
Gleyende door tanden keel en kaken.
Wie heeft ooit meer vreugt gepleecht?

't Zieltjen op de lippen,
 Wil ten monde uit slippen,
 Wyl mijn smaak de roemers leegt,
 Ay, vrienden nu eens lustig omgeveegt.

J. Dullaert.

La Valenciennes.

ALs ik uw Rozemont,
 Die met karsjens is omzet;
 Maar genaak met mijne lippen,
 Is mijn zieltje strax in't net.
 In de netten die zoo ront,
 Om uw blakende ooghjens staan,
 Ach mijn zieltje is al aan 't slippen,
 Als ik raak uw kaakjens aan.

2. Ach wat een groote vreucht!
 Zal het voor een minnaar zyn,

- Die in zijn beminde armen,
U zal drukken Catharyn.
Catharyn, wiens gulde deucht,
Als de goude Zonne straalt;
't Kilste hart kunt gy verwarmen,
Als uw oog maar neder daalt.
3. Ay, sluit uw ooghjens toe,
Gy verzengt mijn ziel en hart,
Al mijn ingewanden gloeyen,
'k Sterf van enkle minnesmart.
Wreede zijt gy noch niet moe
Van my zoo te plagen? ach!
Al te wreet zijn d'ysre boeyen,
Die my drukken nacht en dag.
4. Zon duikt vry met u licht,
In den blaauwen Oceaan;

Want hier blinkken klaarder Zonnen,
 Als'er aan den hemel staan.
 't Is dat flonkkerent gezicht,
 't Geen in't blankke voorhoofd barnt.
 Al uw klaarheit is verwonnen,
 En verdooft door dit gestarnt.

J. Dullaert.

Toon: *Hou Charon.*

- 'TWert eenmaal tijt van scheyden en vergaren,
 D'een Zeebaar slaat vervolgens d'andre baaren,
 Zoo vliecht de tijt die nimmer stille staat.
 De vreugden die wy dikmaals t'zaam genooten,
 En u noch my in 't minste niet verdooten,
 Sturf vroeg te laat.
2. Wat hebben wy in zoete minneryen,
 Elkaar gestreelt, gekust, en dan by tyen,
 't Vermakelijkt genooten dat de min,

- Op aarde kan een trouwe minnaar schenken;
Uw vriendlijk oog, uw zuchten, lachen, wenken,
Steelt yders zin.
3. Astré, als gy met opgeschorte kleden,
Als een Diaan met my door 't velt gingt treden,
Of menden op de wagen 't weeldrig paart;
Zag elk u aan voor d'eelst' der Amazoonen,
Pentezile, plach haar zoo te vertoonen,
By 't bloedig zwaart.
4. Ach als ik denk aan Voorburgs groene weyen,
Daar wy van 't paart, gestegen, met ons beyen,
Neêrdooken dicht by d'edle waterkant;
In schaduwe en 't gelommerte van d'elzen,
Hoe zoetjes bluschte ik toen met u t'omhelzen,
Mijn minnebrant!
5. Astré, helaas! ik moet u nu verlaten,

Door noot geperst, maar nimmer zal ik haten,
 U die my zoo veel weelde en wellust schonk.
 Schoon dat ik u mijn Engel nu moet derven,
 Zal mijn gedacht' in uwe nooit versterven,
 Daar blijft een vonk.

Amanter:

Gezangk.

Toon: *Je voudrois bien ô Cloris.*

- NEen Ermgaart neen, gy moogt'er tegenstreven,
 Ik zeg (en blijf 'er by) dat uw gebit,
 Van parelen is aan elkaâr geregen;
 En uw gezigt 't geen in een hemel zit,
 Van wit Albast en blakende Robynen,
 Twee Zonnen zijn die over 't aartrijck schynen.
2. De dartle Min, die vlugge vlammeoeker,
 Trok doen gy met uw Valkoog waart ter jacht,

Een scharpe schicht, uit zijn vergulde kooker,
 En spanden d'elpeboog uit al zijn kracht,
 Hy schoot, als of hy doelden na u leven,
 Maar Pallas heeft den pijl ter zyd gedreven.

3. Waar is mijn kracht, riep Venus blinde Jongen
 En trok zijn hair van boosheit uit het hoofd,
 Daar ik den Dondergodt meê heb gedwongen?
 Zal deze Maagt (wie had dat ooit geloofd?)
 Mijn macht bespotten door een fiere loosheit?
 Hy brak sijn boog en pijllen doen van boosheit.
4. Nu dat de Min geen kracht heeft u te dwingen
 Zijt gy, ô Ermgaart, kouder als het ys;
 Wanneer ik u van ware min kom zingen,
 Ontvlucht gy my door bossen wit en grijs,
 Van wintersneeuw, belust op 't wilt te jagen,
 O Ermgaard, zegh? wie zal u noch behagen?

J. Dull.

Toon: *Gy Heiligheitjes die in bloemen.*

DE kronkelende swier van uw strikdartle hairen,
Die langs u schouderen, als gouddraat, swieren neêr

O Hageroos, schijnt eer

Een Minnezee, die golft met Venus gulde baren.

2. Uw blakende oogen, die mijn siel in min verwarren,
Als goude Zonnen aan uw zilvren Hemel staan,
Ik loof gy zijt Diaan,

Of zijt gy 't niet, gy zijt dan een van hare starren.

3. O purpre Roosemont, wie souw voor u niet buigen?

Hoe lukkig zal hy zijn die u geniet tot loon!

O mont daar Minnegoôn,

Het Hemels Nektar en Ambroos uit koomen zuigen.

4. Mijn schone, die mijn hart geboeit hout aan u hairen,

Wanneer uw harder hoort uw hemelsche muziek,

Dan neemt zijn ziel de wijk;

- En wil uit zijne mont in uwe boezem varen.
 5. Zing met uw schelle keel vol duizent nachtegale
 Dat d'Echo weergalm op uw schelle en brave toon,
 Tot dat al d' Akkergoôn,
 Van vreugden hupplen in de Dimermeerse dalen.

J. Dullaert

Op een verwaande en opsnydende Dichter.

JAn roemt, en zwest, en stoft altijd van zyne vaarzen
 En dat het aldermeest by die't het minst verstaan;
 Hy trapt, hy stapt, met zijn bemorste digters laarzen
 Braveert de heldenstijl van Maro en Lukaan;
 Nu wil hy met Matthys om vijftigh guldens dichten,
 Dan laakt hy Vondels werk, door een verkeerde zin,
 Maar Jan, uw dicht is licht, 't komt ook van de lichten
 't Zijn winden in een net zy vliegen uit en in.

Amanter.

Harddrs Gezangk.

Toon: *Fillis quam Filander.*

- CLoris, Fillis, en Dareide,
 Silviaan en Dorilê,
 Tirsis, Hemon, en Chrezeide,
 Gratiaan, Amint, Astrê,
 Deifobus, en Diaan,
 Silvia met Flaviaan;
2. Gingen eer Apol zijn wagen,
 Dreef uit Tethis glaze schoot,
 Met Dorinde, al t'zaam beklagen,
 Haar beminde Felix doot,
 Die van Faunus was vermoort,
 Om een beuzelachtig woort,
3. Doen dees rouwstoet was gekoomen,

- Daar des Amstels zilvre vliet,
Zijne zilvre blankke stroomen,
Door de Diemervelden schiet,
Bracht Dorinde deze stoet,
Daar heur Felix lagh in't bloet.
4. Pales had hem zelfs gedragen,
In den Tempel van de min,
Al 't geboomte scheen te klagen,
Om den Harder die zijn zin,
Buigen kon na yders wil,
Al 't gevogelte was stil.
5. 't Vee, de Stroom, de Harders, schreiden
Al de Veltgoôn kermden, dat
Het weergalmden door de weiden,
Tot de grooten Amstelstadt.
Fluit, en Hooren, Lier en Bom,

Van de Saters waren stom.

6. Zelfs de felle Leeuwen steenden,
Om die braven Harders doot;
Lucht en aart zijn val beweenden,
Hy lach in Armydes schoot,
Met zijn diep deursteken hart.
Al de Harders tot een smart.
7. 't Bloet liep uit twee diepe wonden,
't Aangezicht was kout en bleek,
Over al gescheurt geschonden,
Dat het hoofd, geen hoofd gelek,
't Hair vol bloet, stont over ent.
Tekens van zijn droeve ellent.
8. Ach! begon Dorind te klagen,
Felix ziet uw tweede ziel,
Ziet uw hoop uw welbehagen,

Daar uw trouwe zin op viel,
Nu van droefheit smelten; ach!
Ik beklaag die droeve dag.

9. Dat Silvaan uw moet aanhisten,
Tegens Faunus dat gedrocht
Daar gy al te vry meê twisten,
't Geen u heeft ten val gebrocht,
Dog 't zijn gooden maar in schijn,
Die den mensch zoo bitter zijn.
10. Felix zoo gy in de Weyen,
Van het zalig zielen velt
U vermaakt, gy hoort geen schreyen
Van haar die vast d'uuren telt,
En verlangt by u te zijn,
Om te wezen uit dees pijn.

J. Dullaert.

Wijze: La Cardenale.

- LAast als Venus wufte blinde Zoon,
 Zijn koker hadt geladen;
 Daalden hy uit 's Hemels hooge troon,
 By Tirus waterbaden;
 Onder schaauw van bladen,
 Daar Apol, de broeder van Latoon,
 Ter sluik zijn min verzaden.
2. Hy hadt zijn Leukotoé gevat,
 Omhelst met bey zijn armen;
 Zuchtende, och mijn lief, mijn lieve schat,
 Ach wilt u doch ontfarmen,
 Over my erbarmen;
 Zie, ik ben de Godt van't Zonnerat,
 Die 't aatrijk komt verwarmen.
3. Pallas is mijn zuster en Diaan,

- Uit Jupyns bloet gesproten,
Hy heeft in gedaante van een Zwaan,
Wel Ledaas min genooten,
Zult gy my verstooten?
Dan zal ik het aatrijk van de Maan,
En van mijn licht ontblooten.
4. Maar de Maegt bleef even stuurs en koel,
Gelijk de Beer in't Noorden;
Als 't kristal van een bevrooze poel,
Wanneer de groene boorden,
Die het oogh bekoorden,
Zijn verdort van't Levendigh gevoel,
En door de kouw vermoorden.
5. Maar de Min trok doen een pijl heel spits
Uit zijn vergulde kooker,
En, door't groen, schoot hy die vlugge flits,

Een rechte vlamstoker,
Die gelijk een mooker,
't Harde hart versmeden, eerst zoo bits,
En al haar fierheit dook'er.

6. Zy zeeg neúr op Febus Zonneborst;
En zuchten; wreede Goden!
Hebt gy my verwonnen door de vorst
Der liefden, al te snooden,
Kost gy my niet dooden?
Want mijn hart, nu heet, na liefde dorst.
Doen heeftz'er mont gebooden.
7. Maar de Godt die's Hemels blauwe trans,
Verheerlykt met zijn stralen,
Ley van't hoofd zijn gulde Zonnekrans,
Sprak schoone, laat nu dalen,
Hoogmoet, 'k zal verhalen,

Hoe Euroop gewaagt heeft deze dans,
Op Tetis blaauwe Zalen.

J. Dullaert.

Gezangk.

Toon: *La Suedoize.*

DE Minnegodt,
Voor wie het al moet zwichten,
Zelfs Febus, Godt der lichten,
Ja Plutoos wreede Hydrooth;
Moet buigen voor het fier gelaat,
't Geen Junoos heerlijkheit te booven gaat,
In edle deftigheit;
Laat Paris richten,
Ermgaarts Majesteit.
2. Hadt, booven driên.
Gaan met den appel stryken,

(Wie zouw daar voor niet wyken?)

Indien hy haar maar hadt gezien.

Natuur, als zy gebooren wiert,

Brak, doen sy sagh dees spruit zo schoon versiert,

De vorm (en't most geschiên)

Om geen gelijken,

Meer van haar te zien.

3. De Zon, de Maan,

Die heldre Star in't Noorden;

Die Jupiter bekoorden.

Caliste, schoonder als Diaan;

Zijn alle zonder wedergâ.

Zoo doet mijn schoone meê die geen genâ,

Dan uit verdienst betoont,

Geveynsde woorden

Heeft zy nooit beloont.

4. Laast als het licht
Van Hymen was verdronken,
Daar Pafos Zoon de vonkken,
In 't hart meê van de Minnaars sticht;
En heel de hemel ongerust,
Om dat de Minnetoorts was uitgeblust;
Vrees niet, riep doen Diaan,
Want Ermgaarts lonkken,
Steeken 't alles aan.
5. Flux is de Min,
Met zijne Toorts gevloogen,
En stakze aan bey haar oogen,
De vlam die vloog'er daadlijk in.
Vrouw Venus nam haar Roozkrans,
Van blijdschap (zoo vol luister en vol glans)
En gafz'er tot een loon.

- Wie uit den hoogen,
Kreeg oit schoonder kroon?
6. O Erremgaart,
Kunt gy het al ontsteeken;
Zelfs koude Waterbeeken?
Zoo zijn de Goôn uw' min maar waart.
Is 't wonder dat ik dan versmelt,
Gelijk een droppel daauw op 't grazig velt,
Door 't hete Zonnelight,
Voor 't brandent teeken,
Van uw Schoon gezicht?

J. Dullaert.

Wijze: 'k heb meenigh pint en kan.

LAat andren in 't Salet,
Daar dartle Juffers zijn,

- De schoonste maaghden zoeken;
Wier kaakjens zijn bezet,
Om helder blank te zijn,
Met pleisters, zwart uit doeken
Gesneden, lang en ront,
Als Starren, Zon en Maan,
Die by den grooten Hont,
Hoogh aan den hemel staan.
2. Ik lagh met al 't gevry,
En Venus jankery,
Daar sleghthoofd wert geschooren;
Van kleuters, trots en prat,
Die naulijx weten dat
Zy eerst de werelt hooren.
Ik min een ander wit:
Mijn lief is my nooit wreet,

- En schort my dat, of dit,
Nooit spotse met mijn leet.
3. Ik ben niet los noch light,
Of al te vast verplight,
'k Lief t'effens veel meestressen.
Mejuffer Delewijn,
Gebooren aan den Rijn,
Is een van mijn godessen;
Zy draagt om haren hals,
Een snoer van paarlen mals,
En flikkert in elx oog,
Gelijk een regenboog.
4. Gy legt Rinkhouwerin,
Zoo diep in mijne zin,
Als 't Meisje van de Moezel;
Of 't Nekkers aardig dier,

Wiens kaakjens zoet van zwier,
Zoo lekker zijn en poezel.
O Bacherachse maagt,
Uw purpre roozemont,
Die iders oog behaagt,
Heeft my zoo vaak deurwont.

5. En wie zou 't hemels kint
't Geen voortvliegt soo geswint
Het Meisje van de Loire
Door haar beleeft gelaat,
En aangename praat,
Tot liefde niet bekooren?
De Rosne, Saone en Sein,
Drie Juffertjes niet klein,
Van maght en heerschappy,
Bemin ik haar livry,

6. Die zijn de Juffers daar,
Ik nu zoo menig jaar,
Mijn tijt by heb versleten.
En zal de zoetigheid,
Van ider brave meit,
Mijn leven niet vergeten.
Noit leef ik ongerust,
En evenwel mijn Min,
Wert nimmer uitgeblust
Maar neemt staag nieuw begin.

J. Dullaert.

Toon: *De Minnegodt voor wie het al.*

VVAar heen mijn hart,
Waar went gy uw gedaghten?
Voor wien stort gy uw klaghten?

Terwijl men spot met uwe smart;
Loopt vry aan d'oever van de Zee,
En klaagt uw noot de baren, die de Rhee,
Staag met heur golven slaan,
Zy zullen 't achten,
Minder als de Maan.

2. Bewaar het nat,
't Geen gy, vergeefs, doet vlieten,
Ay laat de moet niet schieten,
Hy heeft u niet berooft uw schat.
Die gy het waarste op aarden hout,
Zijn mont heeft u maar voor de Goôn getrout
Hy brak zijn dieren eedt;
't Zal haar verdrieten,
Hy zoo valsch die deedt.
3. Kom Dondergodt,

Schiet uwe blixemstralen,
En laatze nederdalen
Op hem die met zijn eeden spot.
Barst aarde, spar uw kaken op,
En zwelg hem levendig in uwen krop;
En zendt hem droevig daar
De schimmen dwalen,
Met een droef gebaar.

Amanter.

Toon: *La Princesse nouvelle.*

ERmgaart wuft en dartel dier,
Die door bossen, ruigt' en heggen,
(Ongequetst van 't minnevier)
Snel vervolgt het schuwe wilt;
Daar gy menig pijl op spilt,

- Al de vryers dart ontzeggen,
En braveert met Pallas schild.
2. Zijn de pijlen, scherp van punt,
Koorden, strikken, boogen, netten,
En al 't geen de Jaghtlist munt;
Of het wilt zoo schuw van aart,
U zoo aangenaam en waart.
Als de zoete minnewetten,
Die twee zielen t'zamen paart?
3. Hoort gy liever het gebas,
Van de brakke en snelle winden,
Die door 't woeste wout zoo ras,
't Wilt vervolgen op het spoor,
Als de droeve klaght die door,
Minnaars, die zoo trouw u minden,
Uitgestort zijn voor uw oor?

4. Kan een frisse jongelingk,
In het bloeyen van zijn jaren,
Die nooit min ter herten gink,
En door u betovert wiert;
U dan niet bekoren? viert,
Gy daar maar Diaans Autaren,
En het woeste bosgediert?
5. Zijt gy straffer dan de windt,
Die zoo bar blaast uit het Noorden?
Ongevoelig harders kindt;
Heeft de Min op u geen vat?
Blijft gy eve trots en prat?
Lacht gy om gebeên en woorden,
Van de liefde hoog geschat?
6. Loop dan trosse en fiere maagt,
Over bergen, diepe dalen,

Tot Cupid' u eens belaagt,
En uw met zijn pijl deurwont:
Dan zal uwe preutze mont,
Klagen over Venus qualen,
Spreken uit een andre gront.

J. Dullaert.

Sonnet aan Mejuffer E.K.

Indien Godt Jupiter my zinnen tafel boot,
Die overvloedig is met alles overladen,
En schonk my nectar, daar de Goôn hun meê verzaden,
En ambrozijn, het geen den mensch vrijt voor de doot;
Noch koos ik liever uw sneeuwitte roozeschoot,
Daar ik zoo dikmaals my in weelde en wellust baden,
Dan al de gaven, die de Vader der genaden,
Zoo rijkelijk bezit in 's hemels starrekloot.

Mijn lief, mijn ziel, mijn hart, eer dat ik u wou missen,
 Veel liever zoude ik dan, in duistre duisternissen,
 Door brengen 's levens tijt, en sterven zoo met pijn:
 Want als ik, maar een dag, u zoet gezigt moet derven,
 Dan doet my d'agterdogt, wel duizent dooden sterven,
 Hoe kander grooter straf voor my op aardt dan zijn?

Amanter.

Op de Vrysters zonder Vryers.

Aen Filarkt.

VAn de Ganzen die d'er quaakklen.
 Raakt de Boer het eerste van
 Vrysters die best kunnen kaakklen
 Raakken 't eerst ook aan de man.
 Die haar koopen zijn Bedyers.
 Wel te recht dan weet *Felarkt*,

Dat de Vrysters zonder Vryers
 Zijn gelijk een Ganzemarkt:
Meditando.

Een Witte en Roode Roos, aan Celestyne.

Toon: *La Reyne du pré.*

SChoone Engelinne
 CELESTYN, zie daar
 Zijn twee *Roozen*; binne'
 En ook buyten, na het jaar
 Zult gy d'Eene *Rood* bevinne'
 Maar de Tweede *Wit* en klaar.
 2. Als gy ziet na waarde
 Eerst de *Witte*, keur

Of ik dan niet aarde
 Met mijn weezen na die kleur,
 Sint dat ik de min vergaarde,
 En om U die bragt te veur.

3. Als gy ziet de *Roode*,
 Denk dan eens met smart,
 Dit 's de verw, ô Goode!
 Van mijn slaaf en minnaars hart;
 Nu hy, volgens mijn geboode,
 Is in 't minnevuur verwart.
Meditando.

BLASIUS.

Op een blaau Oog.

EEns sloeg ik Hageroos, door minnenijt vervoert,
 De Min weerhielt mijn hand, maar d'afgunst, fel in't woeden,

Was liefde veel te gaauw;
 Dies wiert haar oogje blaauw,
 O Slag, die ik op aart nooit kan, noch zal vergoeden,
 Want d'afgunst dee 't in ernst, en liefde maar in boert.

Amanter.

Aan Hageroos.

Gy zweert my, schoone, dat geen Mavors, geen Jupijn,
 Geen Febus, geen Merkuur, u kan tot minne lokken;
 Heeft Bachus Impostheer, of knecht daar van, de schijn
 Van meer, als een der Goôn des hemels, aangetrokken,
 Doen hy u streelede in spijt van Juno, d'echte vrouw?
 Hebt, Hageroos, dan vry van zulleke eên berouw.

Amanter.

Op Ermgaarts Kusjens.

Het zijn geen kusjens die mijn Engelin my geeft,
Wanneer haar montje kleeft,
Zoo lymig aan het mijn,
Waar door mijn zieltje waant in Jupijns troon te zijn.
Neen 't is een ander zoet, ik pleeg wel eer te kussen,
Om mijne lust te blussen,
Maar hoe ik Errem gaart meer kus, en zy my weêr,
Hoe dat mijn minnegloên ontsteken, meer en meer.
Wat magh'er Grootte Goon, zoo stil verborgen slippen
Uit haar robijne lippen?
Vers als een waterkant,
En die, zoo koel bespoelt, ontsteken zulk een brant?
Nu weet ik het geheim: haar purpre lippjens vloeyen

Van 't nat, het geen quam sproeyen
 In venus schulp, doen zy,
 Gebooren uit de zee, omringt van minnery,
 Zoo spoedigh, door de baren
 Der zee, te Pafos quam, als Koningin, gevaren.

Amantes.

Wijze: *Wert dan nooit uw straf gemoedt.*

PURperroode Roozelaan,
 Vol van aengename geuren,
 En verquikbre harte kleuren.
 Uw met mirth' bestrooide paân,
 Heb ik menigmaal betreden,
 Duizent reizen door gegaan;
 't Zy Apollo zonk beneden,
 Of den uchtent voerden aan.

2. Schelle Nachtegalen, gy,
Die zoo vrolijk in de bladen,
Zonder droeve druk beladen,
Spot met 's minnaars slaverny;
En gy zilvre beek, wiens stroomen,
My zoo dikmaals zagen gaan,
Droevig, vrolijk weder - koomen,
Van daar Venus Roozen staan.
3. Gy hebt beiden, in de nacht;
(Och wie kan de Min ontvluchten?)
My zoo dikmaals hooren zuchten,
Klagen droeve Minne - klacht;
Dat gy, door mijn smart bewoogen,
My, gelijk als d' Echoos deén,
Antwoorde; ach! zy sluit haar oogen.
Ermgaarts hart is hart als steen.

4. En mijn overdroeve Luit,
Die zoo vroolijck pleeg te quelen,
En van Hymens vreugt te spelen,
Hoe dat Pafos wiert de Bruit;
Mengt haar schorre en nare toonen,
Onder deeze Rouwparty,
Zoo bedrukt, dat Cybles Soonen,
Klagen om mijn slaverny.
5. Maar mijn wrange laangoddin,
Sluit haar vensteren, haar ooren,
Wil niet na mijn klagten hooren,
En belagt mijn trouwe Min;
Dog ik hoop dat Cupids schigten,
Dat verstaalt en trots gemoet,
Nog eens buigen zal, doen zwigten,
Nedrig kussen Venus voet.

J. Dullaert.

Toon; *Sluit, ay sluit uw oogen.*

- ALs ik met mijn Engel,
 Streel, omhels en kus,
 En mijn beentjes strengel,
 Om haar beentjes, fus;
 Roept zy my dan lachend toe,
 Hooger niet, stil; houw!
 Venus Zoon dien bengel,
 Brengt' er veel in rouw.
2. Neen mijn Filidaatje,
 Roep ik dan weêrom:
 Zoetert, ay wat praatje!
 Waarde zieltje kom,
 Geef uw Cloris eens een kus,
 Met die Roozemont,
 Die een daauwig blaasje,
 Tart in d'uchtent stont.

3. Onder deze kluchjes,
Loost mijn dartel dier,
Hete Minnezuchjes,
Tekens van het vier,
't Geen haar blankke boezem blaakt,
Ziet my lachende aan.
Venus uwe vruchjes,
Koomen dier te staan.
4. Ik, van liefde dronkken,
Werp haar dan ter neer,
Kus haer dat de vonkken,
Vliegen heen en weer,
Die Cupido stuiven doet,
Uit het Ledikant,
Wijl ik door haar lonkken,
Heel tot asch verbrant.

J. Dullaert.

Toon: *Als ik uw Roozemont.*

WAt is 's menschen leven,
Als een lichte waterbel?

Die door wint wert op gedreven,
Nu wat langzaam, dan weer snel;
Als een rook en mist en damp,
Als een fakkel, als een lamp,
Als een webbe t' saam geweven,
Van ellenden, vreugt en ramp.

2. Of, gelijk de dagen,
In de blijde Zoomer - tijt,
Nu vol donkre regen - vlagen,
Eer Apol de Wolken splijt,
En zijn stralen schiet op d'aart,
Als de lucht wert opgeklaart;
Of gelijk men ziet verjagen,
Rijp en vorst als d'aart veraart.

3. En gelijk de baren,
Van de rusteloze Zee,
Die onzeker wort bevaren,
Na een onbekende Reé;
Als de wisselbare Maan,
Die, nu afgaat, dan weêr aan,
Als de geen die blint haar staren,
In de glanssen van Diaan.
4. Wie zal vertrouwen,
Dan nog langer op zijn jeugt?
En verwaandt een hoope bouwen,
Op zijn wetenschap en deugt?
Op zijn wijsheit, op zijn kracht?
Op zijn schoonheit, op zijn pracht?
Alles wert ter neêr gehouwen,
Door de doot ten val gebracht.

J.W.D.

Rey van weeskinderen,

Wyse: *O Kersnacht!*

Keer.

AY zie de Lugt in't Oosten bloozen,
 Gelijk als purperroode roozen
 Hoe schoon blinkt nu de morgenstont!
 Wat voert den dag, door 't stil gewemel,
 Zoo heerlijk aan den heldren Hemel!
 Wat blaatsse een geur uit haren mont!

Tegenkeer.

Het is den eersten dag der dagen,
 Daar in onze ouders dikmaals zagen,
 Verjaren 't lang gewenschte jaar;
 Godt doet dien dag, tot vreugde-teken,
 Zoo helder door de Wolken breken,
 Begroetze met gezang en snaar.

Keer.

Is 't geen gewoonte by de menschen,
Dat zy elkanderen nu wenschen,
Geluk en heil en zegen, eer?
En d' oude zonden, in dees dagen,
Gelijk een Pest van haar verjagen?
En roemen Godt der Heeren Heer?

Tegenkeer.

Niet beter kan men hem belyen,
Bedankt ook deze Burgerryen,
Voor hare gaven, rijk, en groot,
Die zy mildadig aan uw offren,
En storten uit heur rijke koffren,
Barmhartig in uw wezeschoot.

Toekeer.

De Hemel wil haar dat vergelden,
 Wy willen, loven, danken, melden,
 De deugt van onze Burgerry;
 Barmhartig zijnze tot den armen,
 d' Almagtige wil haar bescharmen,
 En staan haar vesten eeuwig by.

Amanter.

Graf - schrift, voor de Getrouwe Minnaar K.

Hier rust hy, die geen rust kost vinden
 Op Aarde, of op de brakke Zee,
 Noch in de gunst van zijn Beminde,
 Daar hy zoo wreede pijn om leê.
 Geen varre af geleege Kusten,
 Ja zelfs den grooten Oceaan

Had kragt, dat hy zijn vlamme blusten,
 Maar heeft hem tot zijn end gebraan.
 Gy die dit leest, zegt, deeze Minnaar
 Die bragt zijn Trouwheyt, inden druk.
 De Min die was zijn overwinnaar,
 En roofden hem het aarts Geluk.
 Zegt noch, medoogent met al zijn geleen verdriet,
 Ondankb're Minnares, gy hebt zijn beenen niet.

Catharina Questiers.

***Op een Tekening van Nicolaes van Helt Stocade, daar Mercurius, de
 Schilderkunst in spijt vande nijt, ten Hemel voert;
 In 't Stamboek van den Geestryken Ryckart Hubien.***

DEr Gooden Tolk, die voert Pictura door de Wolken
 In spijt der bitse nijt, die't hert van droefheit knaagt
 Laat vry de Gierigaart, doorgrave Plutoos kolken:
 Geen meerder Schat als Kunst, die my op aard behaagd.

Catharina Questiers.

Aan een Wasverkooper.

EEn Snyder quam, niet lang geleden,
Des avonds op den Vygendam,
En zag, van verre, komen treden
Een Heer, zoo 't scheen, voor wie een vlam
Van brandent Was, wiert voorgedragen;
Den Snyder naderden en zag,
(Hy stont verzet, verstomt, verslagen,
En borst op 't einde uit met een lach.)
Dat Heerschop Peterus, den smelter
Van Was, de grooten tarten uit,
In pracht en hoofse wijs; wat gelt'er
Den Adeldom, wanneer een puit,
Een Veenpuit, groote dart braveeren?
Wel sprak den Luishont, in de nacht,

Ik maak wel felpe en Syde kleeren,
't Is daarom niet mijn Snyders dragt.
De Kraamer zoud' hy goude kanten,
En zilvre Glonnen, fijn van stof,
De Juwelieren, Diamanten,
En Paarlen, die een Koningx - Hof,
Hoog schatten, om zijn handel dragen?
Dan mag een arme Wevers gast,
Die veeltijts half van honger klagen,
Wel dragen gout en zilver; 't past
Hem alzo wel, als zulke Heeren,
Die door haar Ambacht haar doen eeren.

J. Rafelse.

Aan Hageroos, doen zy ziek was.

GY zegt my, schoone, dat gy haastig wenst te sterven,
En dat, om dat mijn min,
Uw hart en ziel en zin,
Zoo heeft betovert, dat gy my geen uur kunt derven.
Maar zoo dat waar is, is, al 't geen gy my vertelt,
Een opgepronkte loogen;
Zout gy my missen moogen
Door 't sterven? neen, u min, mint my alleen om 't gelt.
En als dat is verteert, waar door het hoofd op hol is,
Sterft gy zo lang van smart, tot dat de beurs weer vol is;
Dan wenscht gy weer te leven;
My nimmer te begeven.

Amanter.

Toon: *Amarilli mia belle.***Aan Charinate, op het zingen van die Toon.**

CHARINATE, neen Engel

En bovenaardsche Maagd, daar Cherubijnen

In toonen voor verdwijnen:

Wanneer ik na uw sangrijk keeltjen hengel,

Soo schijnt het ik my mengel

Met Zang-Godessen, en moet uw kunst vermaren

Als Amphion, als Amphion, als Amphion

Sijn Snaren.

2. AMARILLI te queelen

So helder, hoog en laag, zijn meester-stukken.

Ik acht geen meer gelukken,

Als dat zich *Charinaat* niet laat verveelen,

Mijn ooren soo te streelen.
 Hoe Godlijk klinkken, ô kunstige en schoone,
Charinate, Charinate, Charinate,
 Uw Toone!

3. CHARINATE, 't moet weezen
 Dat gy zelf *Amaril*, of meer zijt t'achten.
 U staat dan te verwachten,
 Dat ik mijn dankbaarheid u doe beleezen.
 Ik noem u dan, die deeze
 Mijn Amarilli zoo na de maat kunt stelle,
Amarilli, Amarilli, Amarilli
Mia belle.
Meditando.

J. BLASIUS, Advt.

La duchesse.

VERslagen treurig quijnend hart,
 't Geen schijnt alleen tot klacht te zijn geboren,

- Om noch te smooren,
In een poel van smart.
Wilt mijn vermaan niet min als uw min achten,
Breek af, breek af, dees droeve minne-klachte;
Weg, weg toch met dees malle
Minnekoozery,
En acht het niet met alle,
't Is maar zotterny,
't Gelach, 't gelonk,
't Gedans, 't gepronk,
Van een zoet aardig Meisje,
Wiens poezelige vleisje,
Is vol minnevonk.
2. Wie steurt mijn diep bedrukte ziel,
In 't midden van haar heilloos droevig klagen?
Wijl ik verstagen

Voor de Mingodt kniel!
Wie pooght mijn hart van 't minnen af te trekken?
En haat tot min in mijn hart te verwekken?
Dat, eer het zoude laten
't Lieve minnejuk,
Veel eer zigh zelf zou haaten
En aanvaarden druk:
Want min door min
Zal my weer in,
Weer minnes gunst doen smaaken;
Kan ik daar toe niet raaken,
'k Blijf noch trouw in min.

3. De Reeden heeft u dit geraân,
Minzieke zot, die naau kont adem haalen,
Of duizent maale
Zucht op zucht moet staan.

Wat zal, wat kan de min u anders geven,
 Als troosteloos in droefheit steeds te leven?
 Doet hoop u langer minnen,
 Langer duurt uw smert.
 Bandt min dan uit uw zinnen,
 Droefheit uit uw hert:
 Want staag te zijn
 In minnepijn,
 Doet 't ingewant verteeren,
 Laat Reeden uit uw weeren,
 't Schaed'lijk min-fenijn.

4. Hoe twist de Reeden en Min in my?
 De Reeden zegt: Vooght wilt de Min verdryven.
 De Min: Wilt blyven
 Tot'er doot by my!
 De Min: Toont my van die ik min haar schoonheit,

De Reeden weer: Haar haat voor my ten toon leit.
 'k Wil dan haar schoonheit stellen
 Ver beneën haar haat,
 En my niet langer quellen
 Op slegt toeverlaat;
 Heeft Min de wet
 My eerst gezet,
 'k Zal Min nu wetten schryven,
 En by de Reeden blyven,
 Tot zy is verzet.
Schrick.

I.V.D.

Toon:

WEI wat vintmen lompe plumpe narre,
 In ons hedendaagse tijdt,
 Die gaan zwieren als de loopse Varre,
 In dees Kalvermakers tijdt;

Toch het *zijn* gemeen de rechte Kalve,
Die de kalverliefde quelt,
't Zijn geen heele Vryers, maar slechts halve,
Of zijnz' iets, het is door't gelt.

2. Zeeker ik beklag de brave Joffers,
Die men daaglijks ziet gevrijdt,
Van die Poppe-ruyters, Mode stoffers,
Luye quisters van haar tijdt,
Die haar schoenen, en de straat, verslijten,
Zonder iemants nut of baat,
En niet zien dat haar haar schant verwijten
Zelfs de steenen uit de straat.
3. Die maar opgewarmde complemente,
Zouteloze reeden kan,
Al is hy van die bedorreve Studenten,
Noch is hy een eerlijk man,

Is hy maar verstaat de wijfse quikke,
 Van de mode en 't Zalet,
 En gelijk een gek, met lint en strikken
 Allenthalven is bezet.

4. Kleeden, speelen, zuipen, dansen, wandren,
 Dat is al haar wetenschap,
 Die die gave nu heeft met malkandren,
 Staat als op den eeren trap.
 Toch het zijn maar ziekten van dees eeuwen,
 En na ik bemerken kan,
 Trouwen zy, zy maken Juffren Weeuwen;
 Want daar strax ontbreekt den Man.

Schrick:

I.V.D.

DE geleerde, zijn verkeerde,
 Want daar steekt niet in;

- Al de wijze ik misprijze,
Om haar dwazen zin;
Want of men schoon veel leest,
Dat scherpt in 't minst geen geest:
Maar de Wijn, fa, la, la, la, la, la,
Maer de wijn, moet het zijn.
2. Veel gedachten, breeken krachten,
Krachteloos te zijn
Zwakt de leeden, en de reeden;
Anders doet de wijn,
Die geestig geesten maakt,
En 't hert met lusten raakt,
Zoo dat zy, fa, la, la, la, la, la,
Zoo dat zy, maakt bly.
3. De Doctooen, die versmooren,
Door haar medecijn,

Meest de sterken; want zy werken
 Veel door vuil fenijn.
 Ik werk door beter goet,
 Dat zuiver maakt het bloet,
 En het hert, fa, la, la, la, la, la,
 En het hert, van smert.

4. Theologanten, Predikanten,
 Professooren, ook
 d'Advokaten, al haar praten,
 Acht ik niet als rook;
 Want by de Wijn ik preek,
 Filosofer, en spreek
 Van een glas, fa, la, la, la, la, la,
 Van een glas, recht pas.
Schick.

I.V.D

Toon: *Sommes nous pas trop heureux?*

ZOuw een Minnaars hart niet koel
 Werden? kan hy zig ontfarmen?
 En noch acht slaan op het karmen,
 Van een valsche, wiens gevoel
 Van getrouheit is versturven,
 En met een vervloekte schijn,
 Heeft haar trouwe ziel bedurven.
 Kan voor heur genade zijn?

2. Vraagt gy, snoode nog, waar heen,
 Datge uw geille lust zult wenden?
 (Droevige oorzaak mijns ellenden)
 Geille keert uw geille leên,
 Daar gy hebt die schat verlooren.
 't Waarst' van uw onkuische schoot;

Wie zou zulk een valsche hooren?

Die haar Minnaar quetst ter doot.

3. Hoe kan u geschieden reght?
Kan mijn gramschap wel verminderen?
Daar gy my wilt stadig hinderen,
Gy vraagt wat ontbreekt u zegt?
Wilt gy my u leven geven?
Neen; neem eerst 't geen gy my gaf.
'k Acht het waarder als mijn leven.
Goôn 't is een rechtvaarde straf.
4. Hemelhooge Majesteit,
Stort haar kuischer bloet in d'adren,
Laat zy dan uw troonstoel nadren,
Gy kent al heur listigheid.
Laatze uit haar gemoet verstooten,
Valsche snoothet; slim te gaan;

Hebt gy haar bederf beslooten.
Leit haar op een beter baan.

J.W.D.

Graveline.

- WAt is de Min wanneerze groeit?
En op het schoonst begint te rijpen, en zeer jeug dig bloeit
En zy nochtans
Geen weermin en verkrijght,
Hoeze zugt en hijgt;
En dus en zoo vleit,
En kust met liefde, die haar 't ongeluk bereit:
2. Zy is gelijk de vrucht en 't kruit,
Dat in 't begin der zoete Lenten, vroegh uit d'aard spruit
Maar door de vorst
Des nachts vervrooren wort,
En geheel verdort,
En niet weer en rijpt,

Schoon dat de Morgenzon, haar alle daag bezijpt.

3. Wat baat dan of men trouwlijk mint,
En zig verstrikt aan liefdens wetten, en zo stip verbindt
Aan eene Maagt?
Ik hou het alderbest,
d'Eene als de rest
Te achten, gewis;
Die zoo kan vryen, staag het aldervrolijkst is.
4. Maar ach! ik weet niet wat ik zeg,
Ik sprak, 'k beken't, daar vry wat hevig zonder overleg;
Want ik gevoel,
Dat schoon mijn zonschijn,
Haar glans trekt van mijn,
Ik noch evenwel
Haar moet beminnen; is dat nu niet mijne hel?

Op een hovaardige Waart.

Hy spot met ider een, en met zijn zelve 't meest,
 Hy zuipt in voorspoet die verganklik is, hem dronkken.
 En is hovaardiger, dan 't grootste Hoorenbeest,
 Dat voor de helpoort wiert de hoorens afgeklonkken.
 Hy graauwt, en snaauwt, en vleit, en lacht 'er menig uit
 Wat dunkt u, luit die naam na Vroomhart, of na Guit?

J. Rafelse.

Aen een Barbier.

De s stoffer, dees Poëet, dees schrandre Chirurgijn
 Weet levendt, levendig, zig zellifs uit te dichten;
 Zijn geest is groot *van* geest, en geeft veel klarede schijn,
 Dan Febe in duistre naght, want 't is een licht de lichten

J.W.D.

Op d' Oogen van Ermgaart.

Uw oogen schone, sijn geen oogen, maar twee zonnen,
 Twee heldre Starren zijn zoo klaar niet, als het light,
 Dat als een tintelstraal, blinkt uit uw hel gezicht,
 O oogen, klaarder, als de klaarste waterbronnen;
 Wat neveldamp heeft ooit uw heldre glans verwonnen?
 Voor wat voor stralen uw starlichte gloor gezwight?
 Die in het kouste hart zoo hete vlammen stight;
 Als Etnaas sulfergront ooit op zou werpen kunnen.
 O Spiegel glazen, ik zie door uw klaarheit heen;
 Hoe minnelijk gevley, en zuchjens, en geweën,
 De trouwe benden zijn die 't vroolijk hart bewaken;
 Dat Venus u die heeft gegeven, tot een stoet,
 Om daar door, als 't u lust, het alderfierst gemoet,
 Te dempen, en geknielt, uw minste slaaf te maken.

Amanter.

Gezangk.**Wijze: *Houw Charon houw.***

IN 't zwoele West, heeft Ericijn een tempel
 Van Marmorsteen, wiens hagel witte drempel
 Nooit is betreên van een onkuisch gemoet.
 Want deugt en eer en trouw de deur bewaken;
 Geen valsche mag den tempelpoort genaken,
 Op duzent voet.

2. De kuisheit heeft den toegang en de paden,
 Bestrooit met Palm en Lauweriere bladen,
 De Tortelduif en schelle Nachtegaal,
 Die zingen elk, om strijt, vergoode klankken:
 De dartle God der groene Wijngertrankken,
 Wert daar bespot.
3. Geen sterflijk mensch vermag de digte heggen

Te naderen, of moet aanstonts afleggen,
Al wat de deugt en ware trouw bevlekt;
Of anders, zoo hy voort trat, zouw haar d'aarde
Flux openen, die nooit een schepsel spaarde,
't Geen Goôn begett.

4. Eurimedon, de trouste aller knapen',
Die vrouw natuur op aarde heeft geschapen,
Quam, door de min vervoert, in dit gewest;
Om Ericijn, t'aanbidden, droef te smeken,
Dat zy dog 't hart van Erremgaart zou breken,
Nog ongequetst.
5. De vriendlijk heit, de heusheit, twee gezanten
Van Pafos troon, de naaste bloet verwanten
Der Zeegodin, geleide Eurimedon;
Door laanen, die na tulp en roozen rooken,
Tot dat hy zag zijn ziel, zijn lief, gedoooken

By Venus bron.

6. Zy trat gezwint ter marmre tempel binnen
 Eurimedon volgt haar, vol kuifche Minne,
 En doet bedrukt aan Venus zijn beklag;
 Die hem tot loon, heeft Erremgaart gegeven.
 Wat Minnaar zag, ooit levendig in 't leven,
 Zoo blyden dag?

Amanter.

Afscheyt aan Ermgaart.

Ik gâ, ik kom, ik vlucht, ik keer, ik schijn te vluchten,
 Uw liefde volcht my, als het lijf de schaduw, na;
 Hier wenkt my d'Eergodin, gints lokken my u zuchten,
 Daar roept de reên my toe; vaar voort eer't wort te spâ
 Gy hebt u lang genoeg in dartle min' verzoopen.
 De liefde weer: benijt gy zulk een Roozengaart,
 Den daauw, die schoone Auroor, is uit haar pruik gedroopen?

Neen, zulke Karsen zijn de mond wel plukkens waart.
 Maar, schoone, wyl ik dus verbaast staa opgetoogen,
 Dekt my een nijtwolk, voor uw ziel bekoorlijke oogen.

Perion.

[Ik wiert onlangs van u gewaar]

- IK wiert onlangs van u gewaar,
 Een vreemde maar,
 Die my voorwaar de geest beswaart;
 Ik wenste vrindt dat dit verwijt,
 Ontstont uit spijt,
 En niet uit uwen stuuren aart.
2. Is dan alree uw nieuwe trouw
 Niet als berouw,
 Alzoo u Vrou ons doet verstaan?
 Is al uw vreugt en tijt - verdrijf
 Niet dan gekijf,
 Zoo is u Wijf daar qualijk aan.

3. Gy gaaft wel eer uw rechterhandt,
Haar tot een pandt,
Van zoet verbandt, en vaste Min.
Hoe kunt gy met de zelfde dan,
O zaal'ge man,
Zoo deerlijk grieven uw vrindin?
4. De wangen van uw wederpaar,
En zijn voorwaar
Voor uwe vuysten niet gemaakt;
Dat purperroot is al te teer,
En dient veel eer
Met zachte lippen aangeraakt.
5. Van al dat overal geschiet,
En isser niet
Dat zoo onzoet en leelijk staat,
Als dat een korzelkoppig man,

Een regte Jan,
 In grammen moet, zijn huisvrouw slaat.
Altijdt brandende.

Toon: *Het daget uit den Oosten.*

- IN 't diepste van mijn droomen,
 Zoo dogt my dat ik zag
 Een Lekker tot my koomen;
 Doch maakten geen gewag:
 Hy stelden na mijn wesen,, stracx zijn peofen.
2. Mijne Koetsje vloog hy over,
 Alwaar ik lag en sliep;
 Ik dagt ô guitschen roover,
 Hoewel ik niet en riep;
 Hy zwierden gins en weder,, op en neder.
3. Hy ging in 't achter-hoekje,
 By 't groen gordijntje, staan,

- Hy kreeg zoo menig vloekje,
Doch 't Fieltje was belaan;
'k Zwoer by zijn moeders banden, zo mijn handen
4. Hem mochten eens vermannen,
Ik zou dat kleyne Wicht
Zijn booghjen haast ontspannen,
En breeken zijn Schicht,
Dat hy om pijns vernuuwen,, my zou schuuwen.
5. Zijn vleugeltjes die blonken,
Vergult, op vreemden aardt,
Het worden zoo broodtdronken,
't Heeft veel onrust gebaart,
Dat ik eerst naar het zwetzen,, voelden 't quetzen.
6. De borst wiert my inwendigh,
Niet anders als een gloet;
Toen schaaterden 't behendigh,

Vloog wegh, en riep: ô bloet,
Wilt gy my nu noch tarten,, voel uw smarten.

7. De slaap verliet mijn oogen,
Mijn kamer ik bezocht,
Doch vond my heel bedroogen:
Maar niet in 't geen gevrocht
Was in mijn borst gedreven,, en gegeven.
8. Cupid' wilt niet gedenken
Mijn smadighlijk verwijt,
Ik zal u offer schenken,
Heel kostlijk, als den tijdt
My gunt eenigh begeeren,, in regeeren.

Altijdt brandende.

***In het Stamboek van de wijze en vernuftige Juffrouw Catharina
Questiers.***

ZOO schrandre wijsheit, die getempert is met zeder
 Die onberispelijk zijn, is d' allergrootste schat,
 Zijt gy, o Catharijn', het alderdierbaarst' vat,
 Zoo wel in deugt, vernuft, als wel-gevormde leden.
 Wat Maagt heeft, op Parnas, dien hogen trap betreden
 Die vaak uw Zang godin, gelauweriert, betract?
 Wat kunst, wat wetenschap, wat wijsheit, 't wijste blad
 Ons leert, leert gy u zelfs, en geeft van reden reden.
 Men ziet in u 't vernuft van Pallas; uw gelaat
 Vertoont de Majesteit van Juno; Venus staat,
 Vol zoete aanminnigheid, in uw bekoorlijk wezen;
 Dianaas kuisheit hoort elk uit uw' wijze rêen.
 Zoo Febus 't negental vermeedert met noch een,
 Zult gy de tiende van de Sang-godinnen wezen.

J. Dullaert.

Aan Astrée doen zy na Haarlem ging.

GY gaat dan, schoone, na het Hout
Vol boomen, schoonder als het Wout,
Dat Jupiter te Tempe stichten;
't Geen nimmer dorden, eeuwig groen;
Gelijk een vroolijk Lentseizoen.
Terwijl ick mis uw Hemel lichten;
Maar, Engeltje, ik heb wel verstaan,
Dat geille Saters, in de blaau
Van 't lomm're Bos, haar stil onthouwen;
En meenig Meisje schenden; gy,
Verlieft op Venus lekkerny,
Wilt u daer niet te verr' vertrouwen.

Amanter.

Aan een Bachus vriendt.

MYn Engel zingt geen Hemelzangen,
Noch heilge lieden, als de Breurs,
En Zusters, die geen heelden hangen
Aan Muuren, noch haar korte keurs,
Met koorden of pomet vercierien;
En evenwel zijn yver hoopt,
Zoo wel met Seemles Zoon te vieren,
Te koomen (schoon elk yvrig loopt)
In die vergadering der vroomen.
Dies is hy eeuwig zonder zorg;
En laat, door't keelgat, stroomen, stroomen,
Zoo vast vertrouwt hy op zijn borg,
Dat hy het al waagt, onbezweken;
Een vrolijk hart zal niet gebreken.

J. Rafelse

Wyze: Erremgaart kan ik u niet beweegen?

- ZUlt gy dan, uw diergezwooren eeden,
 Zoo lichtvaerdigh overtreên?
 Gaf ik u, zeg, Celimor, ooit reeden,
 Dat gy nu zoo los gaat heen?
 Waarom hebt gy my dan, zeg, zo zwaar doen zweeren,
 En mijn handt gedrukt in uwe handt?
 Wilde menschen, leeuwen, tygers, felle beeren,
 Bruyken meerder trouw, verstandt.
2. Gy zwoert my, dat Jupijns donderklooten,
 Eer als gy zout van my gaan,
 U in 't graf, by Pluto zouden stooten,
 Drijven door de donkkre baan,
 Daar veel duzent schimment langs den oever dwalen,
 Hondert Jaren wachten, eer dat d' oude boot,

Van den grijzen Veerman, haar komt overhalen,
Die'r nog wel te rug dan stoot.

3. Let eens op de minnaars, die daar zwoeren,
Hun beminde trouwe trouw;
Siet hoe zy, op 't laatst, daar over voeren:
Heeft Eneas niet, in rouw,
Na zijn Didoos doot, door veele ramp gezwurven?
Is de schoone Paris, d'edle Frigiaan,
Doen hy zijn Enoon verliet, niet zwaar gesturven?
Als Patroclus den Dardaan.
4. Jupiter en laat hem nooit bespotten,
Juno acht de trouw te hoog.
Attila, dat monster, hoeft der Gotten,
Doen hy voor de liefde boog,
Van Sint Ursul met haar ellef duizent maagden.
Die hy gruwzaam, tegens eedt en woort,

Als een bloetdrank beest, ten duistre grave jaagden,
 [...]oock gruwelijck versmoort.

4. En ik neem de Gooden tot getuigen,

[...]elimor, dat ik mijn trouw,
 [...]onverwrikbaar, schuddend' heb doen buigen,
 [...]rots Lukrees, de kuischte vrouw.

Die, hoewel dat Sextus hadt haar eer geschonden,
 Nooit heeft haar ellenden overleeft;

[...] Opper-vader die de harten kan doorgronden,
 Altijt loon na werken geeft.

Amanter.

Toon: *O nacht Jaloursche nacht!*

GEen grijze Charon zal my immer overvoeren,

In zijnen leere boot, na 't Elizesche velt;

Nog Cerbrus, d'Helsen hont, sal noit mijn tret beloeren,

Tot slaking van de rouw, die my geduurig quelt.

2. Ik zal aan Lhetis vloedt my zelven niet vergapen
Want die vergetel - beek vermindert nooit mijn druk;
Maar wel de doodt, wanneer ik zaligh ben ontslaapen
Die eindight maar alleen mijn ramp en ongeluk.
3. Dit tijdljik leven kan my geen vernoeging geven
Want d'eene dag die brengt aan d'andre zijn verdriet.
Wie zou dan wenschen na dit kommerlijke leven,
En na een rook van damp, daar men geen vlam van ziet
4. Eén klein vermaak, al is 't het grootste van der aarde
Wert door een dikke mist van onlust wegh gevoert.
Weg werelt met uw pragt, die my tot noch bezwaarde
Mijn ziel inwendigh wordt van hooger geest gevoert.
5. Den Alvermogende kan my alleenigh hellepen;
En voeren uit dit dal in 't zaligh Eng'len Hoff,
Daar zal my ramp noch druk, nog onheil overstellepen
Daar zal mijn pogen zijn te zingen 's Heeren lof.

J. v. Staveren.

Toon:

- O Zoete lust der dartle Min,
 Mijn geesten zijn gelijk als nu om hoog gevlogen,
 Wijl mijn gedagt denkt aan u overgroot vermogē,
 Daar ik een reekx, van zoete en lieve lusjes vin;
 Als mijn Lisea gloeit van minne hette,
 Wat kan ons dan belette,
 Als ik met duizent kusjens; brandend' pluk,
 Op voorhoofd, boezem, wangen,
 De vrucht en 't loon van mijn geleden druk,
 En heet gepijnt verlangen?
2. Als ik haar lipjes zaghjes raak,
 En doe mijn aassem met haar aassem zoo vereenen,
 Als ik mijn armen vlecht, mijn beenen om haar beenen,
 En zoek met d'eene hant, het wit van mijn vermaak,
 Wijl d'ander vast haar blanke borst gaat streelen,

- Om tot het minzaam spelen
 Bereit te zijn: o Goôn! wat zoeter vreugt,
 Als zy begint te voelen,
 Na 't geen het bloeizel plukte van haar jeugt,
 Door heet en lieflijk woelen;
3. En leidt het met een lieve lag,
 Gedrukt, gestrookt, gestreelt, van blanke en zachte vingren,
 Daar wy het wenssen: ag! wat mensch sou niet verssingrē,
 Die zulk een schoonheit naakt lustvaerdig leggen zag;
 Wie zou in zulk gedoen geen vreugde scheppen,
 Als beider lichaams reppen,
 Door scherpe kitteling het alles geeft,
 Als monden t'zamen klemmen,
 En d'eene ziel door d'ander heenen sweeft,
 Om tot een ziel te stremmen.
L'amour peut tout.

Aan Hageroos als zy ziek was.

DOen Hageroos te bedde lag,
 Haar Kamer - deur was ongeslooten;
 Vermits een Artz haar Waterzag,
 Heeft haar dat teemen zoo verdrooten,
 Dat zy tot haar beminde sprak,
 Die droevig leenden op de sponde,
 Mijn Engel, zoo my iets ontbrak,
 (Waar toe om dees Dokter gesonden?)
 Zijt gy die my genezen kan;
 Den Artz gingk deur, van quaatheit strijken,
 Doen zag ze 'er trouwe minnaar an,
 Met oogen, die twee starren lijken.
 Haer boezem zugten niet als Min.
 Haer hartje swoegde een rooze waassem,

Zy tarte Pafos, de Goddin
Der liefde, die door lieflijke aassem,
Een marmer beelt met Min doorblaast.
Met dat hy by haar neêr wouw knielen,
Wiert hy verjaagt, als 't wilt 't geen aast,
Wanneer het loot het komt ontzielen.
Zie, Hageroos gestreng voogt,
Quam onverwacht ter kamer binnen,
Die zonder liefden, uitgedroogt,
Verstoorden 't zoetste in 't zoetste minnen,
't Geen meenig minnaar heeft verleit;
Hadt Hageroos die vreugt verwurven,
Die haar dat uurtje hadt bereit,
Zy was noch niet van min gesturven.

J.W.D.

Toon: *Bel iris.*

WErt dan noyt uw straf gemoet,
Sturser dan de noorde winden,
Die de blâan knaagt van de linden,
Door mijn klachten eens verzoet?
Moet ik stikken in mijn suchten,
Wrede ach kan dit van't hart?
'k Wil dan voor de doot niet vlugten,
Zy geneest alleen mijn smart.

2.

Als ik dan gesturven ben,
En de doot mijn bleke lippen,

Daar het Zieltje door ging slippen,
Heeft gesloten met zijn pen.
Zult gy dan, mijn uytverkooren,
Wel eens denken om de geen,
Die tot lijden was geboren,
En om u is overleên?

3.

Mijn verbleekt en doots gelaat,
't Naar gesicht in holle wikklen,
Mijn verdorde en magre schinkklen,
En wat meer verschrikkelijk staat;
Kan u dan niet bewegen?
Zijt gy harder als een steen,

Die doorweekt noch wel dooregen,
Maar uw hart niet door geweent.

4:

Doch mijn afgesturve geest,
Zal gestadig om u waren,
En u door zijn stem vervaren,
Dat gy zijt zoo wreet geweest.
Dan sult gy te laat beklagen,
Lucidamors trouwe trouw,
Die verkort heeft zijne dagen,
Om een onwreede vrouw.

J. Dullaert.

SLuyt ay sluyt uw oogen,
Gy verzenght mijn hart,
D'ingewanden droogen,
Ach ik sterf van smert.
Ik kan u niet meer weerstaan,
Zijt gy dan soo wreet?
Blijft gy onbewoogen,
Voor mijn harte leet?

2.

Kunt gy noch, o schoone,
Uw volmaakt gezicht,
My zoo straf vertoonen,
Daar ik in het licht,
Van de schitterende glans,

Mijn gezicht verblind?
Komt gy dus beloonen,
Die soo trouw u mint?

3.

Ben ik dan gebooren,
Om in harteleet,
En in ramp te smooren?
Wel ick ben gereet;
Zoo ick u maar dienst kan doen,
Schone zwijg niet stil,
Nimmer sult gy hooren,
Ik weerstreef uw wil.

4.

Dit zongh Filizander,
Voor Rozettas deur;
Die vast met een ander,
Lachten om 't getreur,
't geen die trouwe minnaar deê,
Uit zijn harten gront;
Groote Goode, kander,
Zijn noch trouw verbont?

J. Dullaert.

WRede Bos goddin,
Veel wreder dan de dieren,
Die in't woeste wout,
Van honger brullen gaan;
Heeft de Godt der min,
Die door zijn minnevieren,
't Hardste hart hoe kout,
Steekt met zijn fakkel aan,
Nooit uw bergkristalle borst,
Met zijne torts ontfonkken doen?
Heeft de straffe Wintervorst.
Verdort uw Zomergroen?

2.

Kan zoo schone maagt,
Die't vier draagt in haar oogen,

Daar de minnemoer,
De zielen mede blaakt;
En die 't al behaagt,
Zoo wel in 's hemelsboogen,
Als op d'aart, het snoer
Der min, zoo sterk gemaakt,
Breken als een brosse draet;
O liefde waar 's uw heerscha ppy
Want Rozindes fier gelaat,
Bespot uw dwinglandy.

3.

Zy onsteekt de lucht,
De Zee en d'aart; de winden,
Blasen uyt haar mont,

Een hete zwavelbrant;
Als haer montje zucht,
De Vogels op de Linden,
Zwijmen door 't gerucht,
En storten neêr in 't zant.
Is't dan wonder dat mijn hart,
Van enkle liefde en min versmelt?
O Min, uw geduchte smart,
Verdrukt my door geweld.

4.

Venus uit haer Troon,
Zag laast Rozinde baden,
In een klare beek,
Aan 't rijzen van een dal;

Riep terstont haer Zoon,
Die zonder gunst genaden,
Door een minnestreek,
Het alles brengt ten val.
Deze maagt, sprak zy, vol spijt,
Is schoonder dan uw nicht Diaan:
'k Heb haar in mijne plaets gewijt,
Gaet bidt haar Godtheit aan.

J. Dullaert.

Courante Papekop.

ZUIt gy eeuwigh van my vluchten,
Stuurfe Veltgoddin?
[...]acht gy dan zoo 't zuchten,
[...]n mijn trouwe min?
[...]oet ick dan levend sterven vol van pijn en smert?
[...]h mijn hart, dat wert, door achterdocht verwart;
[...] schoone, neemt my aen,
[...]n zal mijn lijd en, door verblijden,
[...]eughdigh haest vergaen,

2.

Erremgaartje, mag het wezen,

Weest uw lief getrouw;
Ay wilt zijn wont genezen,
Door de hemeldouw,
Die uit uwe lipjens vloeit vol hemels ambrozijn;
't Is een mijn, vol wijn, daer schoon' er paarden zijn,
Dan Ganges vloedden geeft;
Mijn zieltje smelt in liefde, die 't doorgeriefde,
Als 't aen't montje kleeft.

3.

Maer mijn geesje smelt tot water,
In uw roozeschoot.
Helaes! mijn lief wat baat' er,
Hullep voor de doot?
Wie is ooit te beurt gevallen zulk een heerlijk graf?
Die de straf, der staf, daer Jupiter, niet iaf,

[...]e menschen mede slaat,
Wanneer zy 't oude bootje, van 't nors Gootje,
[...]ol van zieltjes laad'.

4.

En als ik uw schoone boessem,
Blanker als albast,
Of witte lelibloessem,
Met mijn vingers tast.
Zijn mijn geesjes opgetogen in God Jupijns troon,
Daar de Zoon, der Goôn, en haer die spant de kroon,
Van alle wert ontzien,
Hoewel hy u vermoogen, door schoone oogen,
Moet uit vrees ontvliên.

J. Dullaert.

Ballete du Hay.

Venus, moeder van de Min,
Wilt mijn straffe Bosgodin
Met uw minne blixems treffen, dat
Haer klontrent harte bloet,
Eenmael vat,
't Geen 't hart ontfonken doet,
Als dan de brant komt te stygen,
Dan zal het bevrozen kristal,
Versmelten tot nat,
Die traantjens die schat,
Ik dan 't waardigste boven al.

2:

Z'is veel straffer dan de beer,
Die in't barre Noort zoo veer,
Zwaait den bevrozen koude ke gelstaf,
Die d'opperste Jupijn,
Hem zelfs gaf,
Om eeuwig fel te zijn.
Nooit neigtz'er altijd doove ooren,
Na droevige Minneklacht,
Die rotzen van steen,
Tot meely zouw kneen;
Maar het schijnt zy't alles belacht,

3:

Had zy Venus Roozen hoet,
En de gordel, die haar doet
Soo heerlijk blinken in der Goden oog,
Of Pallas schild en speer,
Of de boog,
En pijl, Diaans geweer;
Dan zoud haer een yder achten,
Een van dees godtheyt te zijn,
Want zy toont alleen,
Meer schoont' dan die geen,
Die Paris op Ida gaf d'eer.

J. Dullaart.

- HAar lichaem net besneden,
Haar wel gemaecte leden,
 Haar brave en kuysche zeden,
Haar boezem appel ront,
Haar roode tepeltippjens,
Twee marmre minne klippjens,
Haar purper-roode lippjens,
Die hebben my deurwont;
En haer blixem stralend' oogen,
Die geestig staan omzet,
Met gitte minneboogen,
Is 't rechte Venus net.
2. Haar kronkelende haaren,
Als zilvre waterbaren,
Die Venus Zoon voor snaren,
Bruikt op zijn taje Boog;

Zijn sterker dan de boeyen,
Die 't jeugdig hart doen gloeyen,
Wanneer de min komt groeyen,
Door een bekoorlijk oog;
En haer welgemaakte handen,
Raekt zy my maer eens aen,
Doen 't hart veel felder branden,
En als het sneeuw vergaen.

3. Weg Flora met uw Roozen,
De roozen die by poozen,
Op hare kaakjens bloozen,
Verdooven al uw glans.
Geen verf kan die gelijken.
't Moet alles voor haer wijken,
Vrouw Venus zelfs moet strijken,
Met hare roozekrans.

En ik bidt van ver haer stralen,
 Zoo vol van godtheit aen,
 Zoo zy die met laet dalen,
 Is 't heel met my gedaen.

J. Dullaert.

Sarbande.

ALs ik mijn leven,
 Om u heb begeven,
 Zijt gy dan, ô wreede, voldaan?
 Moet ik dan lijden,
 Om u te verblijden,
 Ik zal dan uw lusten verzaân.
 En daal heen,
 Na beneân,

Op de schreên,
Van zoo veel helden,
Die het zwaart,
Op der aart
Nimmer spaart,
Maer neder velden.

2. Wilt my, ô schoone,
Maer die gunst betoone,
Wanneer ik begraven wort;
Dat g' uit uw oogen
Zoo groot van vermoogen,
Een eenig vocht traantje maar stort.
Dat zal my,
Nu ik ly,
Vrolijk, bly,
't Hert nog verquikken;

Denkken doen,
Hoe g' in 't groen,
Met een zoen,
Pleeg te verstrikken.

3. Dat natte traantje,
Uit het gette kraantje,
Zal dringen door 't marmere graf;
En door mijn lippen,
Ten monde in gaen glippen,
Daer 't zieltje het lichaem begaf.
En het lijf,
Kout en stijf,
(Hoe men 't vrijf.)
Adem in blazen;
Als het licht,
Wiens gezicht,

't Leven sticht,
En 't al komt azen:

J. Dullaert.

Wyze: *La Coquille.*

ERremgaert kan ik u niet bewegen,
Door mijn eindeloos geschrey?
 Kan uw hart, door zulk een dierbre regen,
Niet vermurwen? hoe ik vley,
Sucht, of ween, of klaag, of bidt, is 't al verlooren?
Heeft het minnevuur op u geen vat?
Venus, moeder van de min, is zelfs gehooren;
Uit het grondelooze nat.

2. Zouden wel mijn natte traentjes dooven,
't Vier 't geen in uw boezem leit?
Neen dat kan ik, nimmer, nooit, gelooven,
Want al 't geen ik heb geschreit,

[...] een Water, nat, maer niet als Zwavelvonkken,
 [...] een mijn blakent hart zoo fel doet braân;
 [...]oris minnevlam heeft nooit de Zee verdronkken,
 [...]er stak zelfs de golven aan.

3. En hier by verstrekken mijne zuchten,
 [...]or een stooker, voor een wint,
 [...]de brant, gelijk in dorp gehuchten,
 [...]ort te jagen, snel, geswint;
 [...]er het schijnt ('t is vreemt) dat al wat andre helpen,
 [...]en u al tegen de natuur;
 [...]ondende doet gy, gewont, uw wonden stelpen,
 [...]van water maakt gy vuur.
4. Wat zal ik, zeg wrange Nimf, dan maken,
 [...] u eens, in 't ongevoelig hart,
 [...]or mijn trouw, te treffen, te geraken,
 [...]t gy eens bewoogen wart?

Schoone, wilt uw slaef, nw minnaer, maer gebieden,
 Om den drie gekopten helschen hont,
 ('k Sweer u by den Swavel poel het zal geschieden)
 Te gaen doôn op Plutoos gront.

J. Dullaert.

La Boure du Roy.

OVerwreede Bosgodin,
 Wreder als het bos, dat in,
 Haerr ruicht' verschoolen hout,
 Het stout
 Gediert, dat yder grout;
 Loopt vry by de felle Leeuwen,
 Tijgers, Panters zo wreet van aart,
 Die daer schreeuwen,
 Dat het hout, Dreunt in 't wout,

En den Mensch verschrikking baart,
Zoo doet gy,
Ook met my,
Want ik ly,
Dusent smerten door uw felle tiranny.

2.

Als ik roem uw schoon gezicht,
't Geen de minnevlammen sticht,
Of d'edle rozemont,
Die wont,
En weder maakt gezont;
Zegt gy, 't zijn maar vleyeryen,
Die de min den verliefden leere;
Zotternye,

Die het hoofd,
Vaak berooft,
Van verstant, 't geen dwaas verkeert.
Een gemoet,
Opgevoet
Staag in deugt,
Lacht met zulke losse grillen van de jeugt.

3.

Maer, mijn waerdige Engelin,
Dorimea, ik bemin
U niet, zoo los, zoo licht,
Als 't wicht,
Van Venus Vlammen sticht.
Gy staet in mijn hart geschreven,

Diep met letteren gegraveert;
Die mijn leven,
En de tijd,
Nooit verslijt,
Maer de door ten spijt braveert.
Als mijn ziel,
Charons kiel
Moet betreên,
Zal mijn trouw nog leven, door alle eeuwen heen

4.

Wilt gy grooter proef van my?
Kan het lijden, dat ik ly,
U niet vernoeegen? 'k zal,
Het al

Volbrengen, zelfs mijn val.
Wil ik dalen na de rijken,
Door al d'ydle wooningen heen?
Daar de lijken,
Van de doôn,
Plutos troon,
Naderen met trage schreên.
Dorimeen,
Ik alleen,
Zal de bruit
Van Eneas, tarten door mijn liefden uit.

J. Dullaart.

Stemme: *La Cournoire.*

HArtje 'k hiel u in mijn oogh,
Zoo verr' als 't gesicht kon strekken:
Maar doen dat mijn oogh bedroogh,
En de lucht quam tusschen trekken,
Plaast ik u van 't oogh in't hert,
Daar gy t' hans gekoestert wert,
En mocht 't mijn by 't uwe wezen,
Dan zou mijn getrouwe min,
Zich eerst zien ten top gerezen,
En mijn vreugt nam haar begin
Waaren wy een ziel en zin.

Op de dubbelhartigheit van Astrea.

KAn ymant my op aerde zeggen,
Waerom de zee, nu vloeit, dan valt?
De maan verwisselt van gestalt?
Waer *Eden* staet met groene heggen?
En waer de wijde hemelzalen,
Op 't smalste, maer drie spannen is?
Roos zonder distelen is te halen,
En daer de nijt verbannen is?
Hoe hoog de starren zijn van d'aerde?
Hoe diep den diepen Oceaan?
Wat meerder is, als trouw, van waerde?
Wie Caim troudt na Abels slaan?
Die kan, 't geen niemant ooit kon weten,

Dan Jupiter, die 't al beoogt,
Zien in de nieren, door de reten,
Van Ermgaarts hart, waer list op boogt,
Zoo dat zy is gestelt van binnen,
't Geen trouw nog deugt niet uit kon vinnen.

Kusje.

Lieve Lipjes dien ik min,
Wat voor zoetheit hebt gy in?
Zegt my levendig gebloos,
Is het Nectar of Ambroos?
Is 't een dauw of honigvloedt,
Of is 't saapigh suiker zoet,
Dat van uwe boorden vliedt,
Als gy my uw kusjes biedt?

Dus verwerd ik in't verschil,
Als mijn lieve Amaril,
Die't aan my tot antwoord gaf,
Zijt gy noch in min zoo laf?
Kent gy noch de zoetheit niet.
Die gy van mijn mont geniet?
Doen ik flus met bly gelach,
Kussend' aan u zyde lagh,
Was't de waassem van mijn ziel
Die my kussende ontviel,
Was't mijn min uit't hert gestiert,
Die u toegewaassemt wiert;
Nu verlangt mijn minnesmert
Om een kusjen, uit haer hert.

C.G.

Toon: *O Dieu de la deboche.*

Sint Huibrechts Broeders, gy loflijke Heeren,
 Komt opent u keelen, Sint Huibrecht ter eeren;
 Mengt onder 't snaaren gespel, eens met kracht,
 't Klinkken van Hoorens en woorden van Jacht,
 Veer met veer, hair met hair, glas met glas, vlytig aan tot in den nacht.

2. 't Beste van Hollant (daar gy zijt gezeten,
 En dat door den tijt, spijt en nijt heeft verbeten)
 Haarlem, dat Paphos en Cyprus verdooft,
 En dat u van 't zorgen voor morgen berooft,
 Heeft u in vreden, en lusten en weelden en rusten belooft.
3. Haarlem u bossschen, u beemden en weyen
 U heuv'len, u kliften, u schoone valleyen,
 U vlugge Hazen, u hipp'lend Konijn,

- Akkers vol kooren, en glazen vol wijn,
 Dwingen tot zingen, tot danssen en springen en vrol te zi
4. Tsa Huybrechts Hoorens vol overvloet, stort een
 Tsa Huibrechts schakels en strikken, omgordt eens,
 Stort in ons herten eens eendracht van zin,
 Omgordt ons zielen met liefde en min,
 Die wederstrevigheidt, onlust noch hevigheit ooit verwin.

L.S.

Toon: *Filis ik moet het u klagen.*

Liefwaarde maaght, Dorinde,
 Die 'k als mijn zelf beminde,
 Van d'allereerste dagh,
 Dat ik u flonkrende oogen,
 Met mijn gezicht bezagh;
 Werdt gy dan nooit bewoogen?

2. En konnen mijn gebeden,
En trouwe dienstbaarheden,
Die ik zoo langen tijdt
U schoonheid heb bewezen,
Niet eens, de Nijdt ten spijt,
Mijn minnesmart genezen?
3. Moet ik dan hooploos sterven,
En uwe weerliefd' derven?
Kan zughten noch gewezen,
U harde hert bewegen?
Wel aan ik sterf te vreên,
Het leven staat my tegen.
4. Want zonder u kan 't leven
My geen vernoeging geven;
Ik kus mijn droevig lot,
En zal na 't einde traghten;

Want zonder u genot
 Heb ik geen luk te wachten.

5. Dus klaagde vol van kommer,
 Een Harder, inde lommer
 Der Eiken, by een vliet;
 Hy riep niet als Dorinde,
 Is dan voor mijn verdriet,
 Geen hulp of troost te vinden?

Aan de Traanen van Hageroos.

DE traantjes die langs uwe kaken
 Af biggelen, blinkken als kristal,
 En paarlemoer; mijn Engel zal
 Daar wel, een paarlesnoer van maken;
 Wanneer gy dan zoo droevig schreit,
 Schijnt ider kaak, zoo uit te steken,

Als wit Ivoor met bloet besteken.
Wat vryer heeft dat niet verleit?
Uw oog vertoont het spiegelglas,
En 't is ook uit een stof gerezen;
Zag oit een spiegel imants wezen,
Die hy niet aannam, spoedig, ras?
Zoo zijt gy in uw minnery;
Den eene is naauwelijx vertoogen,
Of d'andre strax, behaagt uw oogen.
En valsche en geile vleyery.
Wanneer gy dan, om 't scheiden weent,
Of 't wederkomen, huilt van vreugden,
Zoo zijn 't in u twee valsche deugden,
Uw dubbel hart het nimmer meent.

Amanter.

Aan Ermgaart.

NEen Ermgaart, in uw gaard, staan schoon' en roder roozen,
 Dan in de gaarden van Idalië; het hof
 Daar Venus, dikmaals, plag van hete min te bloozen,
 Wanneer Adonis quam, begruist van zweet en stof,
 Moê van de hartejaght, om 't minnewilt te jagen;
 Wie zulke roozen plukt hoeft na geen wilt te vragen

Amanter.

Toon:

PHilis ik offer u mijn min,
 Maar wilt gy meerder tijt,
 Als dezen dagh, ik stel het uit mijn zin,
 Gy raakt u minnaar quijt.
 Bemin my dan 't staat in u macht,

- Gy weet wat liefd' beproefd' de liefd' haar kraght;
 Philis terwijl gy kunt, neemt doch de tijdt in aght.
2. Waaron zijn zelf zoo veel gequelt,
 Hebt gy u wit beoogt,
 Ay! waarom dan tot morgen uitgesteld,
 Die gy nu krygen moogt:
 Mijn ziel voor al die stuursheidt vliedt;
 Die maar en strekt tot quelling en verdriet;
 Philis geef dan mijn hart weerom, of haat my niet.
l' Amour peut tout.

Aen een vuyle onbeschaamde en Logenachtige.

MAay Kromneus, werpt meer windt en rooks, en damp, en swavels,
 Als Etnaas schoorsteen, door de blaasbalg van 'er neus;
 Zy ronkt, en snorkt, en blaast, door ronde varkens snavels,

Zoo fel als Grobendonk, doen hy de strijdbre Geus[...]
 Door't dondrende geschut, zegt vanden Bos te drij[...]
 Maar Maay, keert het beleg van hare wal nooit af;
 't Zy oud, of jongk, zo hy gewapent komt met schyv[...]
 Vindt op haar kerkhof dan altijd een open graf,
 Dat vuil en snooder is, dan voor de Bosse wallen;
 Het onderscheit is dit; dat d' aart daar 't lijf verrott'
 En die in 't bossig graf van Maayke nedervallen,
 Die worden levendig gevreten van de mot.

C. Cratz

Toon: *La Comtesse.*

SChoone Dorinda meent het niet,
 Dat u verdienst en lonken die gy schiet,
 Staagh duuren, want men 't al verganklijk ziet,
 Terwijl men u gaat vryen.

Neem dogh dien dieren ogenblik in acht,
 Uws Jeucht, daar veel om lijen,
 Out kan niet bedijen,
 Daerom niet meer wacht.

2. Want als het voorhoofd rimpels zet,
 Dan ziet men geen meer vryers in 't zalet,
 Vergeefs is dan de hoop der lust in 't bedt:
 En die u eer aanbaden,
 Die lachen dan, en zouden mogelijk
 U liefde wel versmaden;
 Wilt u dan beraden
 Eer de tijd toont blijk.
l'Amour peut tout.

Graf-schrift op een Onrechtvaardige.

Hier leit de Gierigheid, de Nijt en d'Eigenbaat,
 De helse wraakzugt, d'onbarmhartigheid, de snoode

Ondankbre gruwelpest, de stooksteres van quaat,
 Het onverzoenbaarst mensch het geen de groote gode
 Toelieten, dat ooit d'aard, onwaardig, heeft betreên;
 Het heilloos bastertbloet, het geen zijn bloet verzaakten.
 En nydig stervende, voer voor den duyvel heen,
 Die voor haar einde ook, haar verdoemde keurwil maakten,
 Verfoeylijk voor den mensch, verdoemelijk by Godt,
 Haar faam zal stinkken tot haar beenders zijn verrot.

Amanter.

Toon: Courante.

IK droomden onlangs, in de nacht,
 Hoe dat ik, onverwacht,
 Wiert by mijn Lief gebracht,
 Als ik daar minst om daght:
 Zy zeegh vol liefden aan mijn zy,

- En sprak heel zagt tot my;
Kom Thirsis pluk
Voor al uw druk,
De vrucht der vryery.
2. Dies drukten ik, op dat verbondt,
Mijn lippen aan haar mondt,
Daar ik vernoeging vondt,
Tot heeling van mijn wondt;
Zy streelde my, ik streelde haar,
Met d'armen door malkaâr,
Dat ziel aan ziel
Gebonden hiel,
Als of 't een lichaam waar.
3. Maar doen ik my op 't best bewoog,
Verliet de slaap mijn oog,
En al mijn vreugdt vervloog,

'k Vond dat ik my bedroogh,
 Ik was bedroefd, en zag my nat
 Van tranen heel bespat;
 Ik bleef alleen,
 Mijn vreugdt verdween,
 Den dagh quam veel te rat.

4. O hemel, docht ik, mocht die schijn,
 Tot troost van al mijn pijn,
 Maar eens de waarheit zijn,
 Wat waar het luk voor mijn;
 Dan pasten ik op min verdriet,
 Noch andre Juffren niet;
 Dan had ik stof,
 En zong tot lof,
 Van die mijn ziel gebiedt:
l'Amour peut tout.

Aan Hageroos.

LAast had ik by my zelf standvastig voorgenoomen,
Van Hageroos te gaan;
Ik gaf 't haar te verstaan,
Zy nam het voor een droom en ik scheen zelfs te droomen.
Ach, zey zy, kan uw hart, uw hart zoo tegenspreken?
Wat heb ik u misdaen?
Waarom wilt gy u aan
Mijn min beproeven, en onschuldig aan my wreken?
Zoo sprekend', noch ontslootz'er kristalijne kraanen,
En storten zilvre traanen,
Dat zulk een vochtgeween,
Geen water, noch geen nat, maar eerder paarden scheen.
Ik, door die daauw beweegt, en brandent van verlangen
Docht in mijn mont te vangen
Dat overdierbaar nat,

Maar doen heeft my de vlam meer als voor dees gevat.
 Zoo dat ik nu niet weet wanneer ik ooit zal scheyen;
 O liefde, 't is gewis,
 Dat niets zoo magtig is
 Dan Maagdetraanen, om den minnaars te verleyen.

Amanter.

Aan Hageroos, staande voor haar Spiegel.

Wanneer gy met uw Spiegel overlegt,
 Die u dan 't misstal van uw aanzigt toont,
 Hoe dat gy iver krul best sierlijk vlegt,
 Om uw gezigt, daar Venus Zoon in woont,
 Meer glinstring by te zetten, als een lugt,
 Van blaau azuur, de heidre starren doet;
 Denkt gy dan wel op hem die deerlijk zugt,
 En met gebeên uw godtheidt valt te voet?

[...]en, Hageroos, gy weet dat uw gelaat,
 [...]m schoonder schijnt, dan al uw pronksieraat.

J. Dullaert.

Vrysters zonder Vryers.

Aire.

- BRave Juffers, fiere Maagden,
 Reyne Vrysters van uw tijd,
 Nu dat gy my dikwils vraagde,
 Sal ik zeggen, wat gy zijt.
 Gy die slaapt, gelijk de Nonnen,
 Zonder Vryer in verdriet,
 Hoor, die tytels zijn gevonnen;
 Gy zijt dit, en anders niet.
2. *Land*, dat zig niet voelt vermoeyen.
 Daalders die op hoopen staan.

- Koeyen*, die gestadigh loeyen.
Uyers altijd vol gelaân.
Luyten, die men nimmer snaarde:
Cyters zonder toon of quint.
Bokken zonder klaauw of baarde.
Schryvers zonder pen of int.
3. *Gaaten* zonder stijve tappen.
Wiegen zonder kalf, of kind.
Tonnen die uit leegte klappen.
Blazebalken zonder wind.
Keegel-perk, doch zonder keegels,
Klokken zonder kleepel-klank.
Maayers zonder sterkke fleegels.
Nachtegaalen zonder zangk.
4. *Vossen* zonder lange staarten.
Officieren zonder lans.

- Pannen* sonder vla of taarten.
Kerkke-missen sonder dans.
Paarden sonder hengste - speenen.
Hoenders die geen eyers broên.
Koussen sonder voet of beenen.
Lyfland sonder guarnisoen.
5. *Scheeden* sonder puik van messen.
Maale - slooten sleutelloos.
Wijn die niemand dorst kan lessen.
Tuynen sonder distel-Roos.
Kerkken sonder groote toorens.
Schepen daar geen ankker is.
Hinden sonder hart of hoorens.
Water sonder steekel - vis.
6. *Vensters* sonder kaars of lichten.
Kaarens sonder room of huy.

Scheuren zonder kunst te dichten.
Klapperwerck en halve luy.
 Ik wil al dit goed besteeden
 Op de Mis in 't *Keulsche Land*,
 Niet om al haar waardigheeden,
 Maar dan raakt het aan een kant.

Vryers sonder Vrysters.

Aire.

DAppre Jongmans, schrandre Heeren,
 Eedle Baasen van ons land,
 Nu kom ik u tytels eeren
 Nu de Vrysters zijn aan kant.
 Gy, die nooit een maagd, hoe teder,
 Noch hoe poesel, vryd geheel,
 Hoor, ey sit een weynig neder,
 Hoor uw tytels zijn al veel:

2. *Heeren* sonder dienst van meyden,
Edellyden sonder deugd.
Jonkkers sonders land of weyden.
Jonge-wulpen sonder jeugd.
Snyers sonder schaar of naalde.
Brouwers sonder vat of ton.
Ridders, die nooit prijs behaalde.
Hemels sonder Maan of Son.
3. *Katten* die onwillig muysen
Muysen sonder muyse-val.
Aapen, die niet gaaren luysen.
Luysen sonder hair en al.
Vogels sonder neb of bekken.
Nachtegaalen sonder bos.
Bokken, die het Sout maar lekken.
Water sonder baars of pos.

- Ruyters* sonder kloekke paarden.
Vossen sonder hol of gat.
Vechters sonder mes of swaarden.
Huysen sonder hond of kat.
Muggen sonder sorg voor branden.
Haarden sonder kool of vuur.
Ploegen sonder veld of landen.
Kooren sonder koorenschuur.
 5. *Haanen* sonder Hen of Kiekken.
Boeren sonder last of juk.
Doctors sonder hulp voor siekken.
Meesters sonder meester-stuk.
Advocaten sonder rokken.
Dijkkers sonder veen of moêr.
Trommelslagers sonder stokken.
Schutters sonder kruid of roer.

6. *Haasen* sonder dikke soussen.
Rammen sonder schaaap of bel.
Beenen sonder vleys of koussen.
Duyvels sonder volk of hel:
 Wegh, met die verfoeyde Beeren
 Na het *ruyge Noortse Hol*.
 Niemand sal haar arresteeren.
 Esels reysen sonder tol.

Vrysters en Vryers saamen.

Aire.

KOm nu Vryers, kom nu Vrysters,
 Kom, hoe elk u noemen magh,
 Kom nu Vossen, kom nu Lysters,
 Kom nu vry maar aan den dagh.
 Kom elkander onderschraagen;
 Trek nu saamen eene lijn.

- D'een sal d'ander niet beklagen:
 Kom ik sal uw rechter sijn.
2. *Aapen* sullen dan wel luysen.
Vossen krijgen dan een gat.
Katten sullen leeren muysen.
Huysen raakken aan een kat.
Haasen swemmen dan in soussen.
Oorlogh word verkeert in vreê.
Beenen pronkken met de koussen.
Messen steektmen in de scheê.
3. *Paarden* krijgen Hengste-speenen,
Cyters krijgen toon en quint.
Koussen trektmen aan de beenen.
Wiegen vultmen met een kind.
Koeyen sullen niet meer loeyen.
Kaarens geeven room en huy.

- Landen sal een ploegh vermoeyen.
 Klapper-werkken worden luy.*
4. *Ruyters raakken dan aan paarden,
 Officieren aan een lans.
 Bokken aan de klauw en baarden.
 Kerkemissen aan een dans.
 Kercken draagen dan haar toorens.
 Lijfland krijgt een guarnisoen.
 Hinden pochchen op haar hoorens.
 Hoenders sullen eyers broên.*
5. *Haanen treden Hen en Kiekken
 Nachtegaalen soekken 't bos.
 Doctors helpen dan de siekken.
 Water krijgt dan baars en pos.
 Keegel-perkken geeven keegels.
 Rammen loopen met de Bel.*

- Maayers* swaayen dan de fleegels.
Duyvels raakken aan een Hel.
6. Weergunst doet dan gunst beklyven,
 En de Bok krijgt smaak in 't Sout.
 Niemand sal dan Vrijster blyven,
 Noch de Vryers ongetrouwt:
 Stuur dan niet na vreemde oorden,
 Nu dit goed hier nodigh is.
 Holland word het *ruyge Noorden*.
 Holland word een *Keulse Mis*.

Taakouda [...]

Op Rozabellaas traanen.

Toon: *Verheugd u nu, ô Engelandt! &c.*

O Traanen die ten oogen uit
 Van mijne Rozabella spruit!

- Hoe kuntge daar gebooren worde?
Uw kracht gaat boven de natuur,
Gy zijt wel Waater, maar gy steekt vol vuur:
Een vuur dat my tot min aanporde,
Een vuur dat my tot min aanporde.
2. Voorwaar nu zie ik dat een oogh,
My in mijn meeninge bedroogh,
En dat mijn Rozabellaas traanen,
Geen traanen, noch geen vloedten zijn,
Maar vuuren vol van vlammen en fenijn,
Al vloeyenz' uit haar oogen-kraanen.
Al vloeyenz' uit haar oogenkranen.
3. Men ziet hoe dat een zoomergloedt,
't Gewas der aarde dorren doet,
Wanneer het komt zijn vocht t'ontbeeren:
Maar schoon mijn Rozabella plengdt

Haar vochte traanen, 'k word 'er door gezengdt
 En kon 'er lichtlijk door verteeren.
 En kon'er lichtlijk door verteeren.

4. Laat nu een minnaar, die gelooft
 Dat eene vloedt een vlam verdooft,
 Voortaan niet hoopen, maar vry vreezen,
 Wanneer een brakke traanen vliet,
 Uit zijn bemindes droevig' oogen schiet,
 Dewijl 'er brandt uit komt gereezen.
 Dewijl 'er brandt uit komt gereezen.

F. Snellinx

Wyse: *Anakreon.*

NEen Amaril, neen Amaril uw lonkken,
 En hebben nu op my geen meerder macht;
 Een helder glas met Bachus vol geschonken
 Heeft op mijn hart nu d'allergrootste kracht.

Want als ik drink, ontfonkken al mijne aâren,
Met meerder gloet,
Als Venus branden doet,
In 't alderteerste hart,
't Geen blaakt van minne-smart.

2. Aluw gevley, al uw gevley en zuchten,
Die my wel eer betoverden door min;
Acht ik nu maar voor zotte, dwaze kluchten,
En ban die vreucht en wellust uit mijn zin.
Een roemer Wijn kan my veel meer vermaken,
Want als het nat,
Van Liber my bespat,
Dan worde ik van Apol
Zijn geest en godtheit vol.
3. Al 't soet gestreel, omhelzen, drukken, kussen,
En 't kriel vermaak van 't dartel Ledikant,

Is 't grootste quaadt, dat geesten uit kan blussen,
Maar Evans sap verquickt het dof verstant.
En doet, door vreucht, de geesten geestig worden,
Maakt arme rijk,
Verheft 'er uit den slijk,
Als Vorsten op den troon,
In spijt der hooge Goôn.

4. O Amaril, ô Amaril, uw oogen,
Die ik, voor dees, voor Zonnen schatten ach!
Die hebben my te jammerlijk bedroogen;
Ik zie een Zon, maar in een schoonder dagh,
Dan uw gezicht en blakende oogen, blinkken,
Zoo vol van glans;
Daar Febus Zonnekrans,
(O 't is de zoete Wijn,)
Uw' oogen doof by zijn.

5. Nu acht ik dat de bron der Zanggodinnen,
 Op Helikon, Parnas, of Pindus top;
 Niet meerder is, gelijk voor-heen, te vinnen,
 Maar nergens dan in Peans druivezop.
 Want of ik roep, Apollo met zijn Muzen,
 't Is alles doof;
 Zo dat ik vast geloof,
 Dat hy der dicht'ren bloet,
 Alleen ontfonkken doet.

J. Dullaert.

Op een openbare Toebak-drinkker.

SOo een die neering schaamt, nooit zal bedyen;
 So sal het *Klaas* onfeilbaar euvel gaan;
 Hy siet niet aan, schoon men hem t'alle tyen
 Met een Toebax-pijp voor de deur siets staan.
 Maar doch, wat is't, sijn neering is maar Rook,
 En al 't profijt verteert door vlam en smook.
Meditando.

Aan Bachus.
Horatius negentiende Zang van 't tweede Boek.

Toon: *Toen Bachus lagh en sliiep, &c.*

- LOoft my nakoomeling,
 Looft my nakoomeling, ik zing,
 Hoe 'k Bachus by de rotzen
 Evoë, Evoë,
 Zagh zitten in een kring.
2. Ik zagh 'er hoe dat hy,
 Ik zagh 'er hoe dat hy, daar by
 De Nimfën en de Saters
 Evoé, Evoë,
 Opzong zijn Poëzy.
3. O Evoë! mijn hert,
 O Evoë! mijn hert, dat wert,

- Door eene versche vreeze,
Evoë, Evoë,
En beevinge benerdt.
4. O Bachus! mijn gemoedt,
O Bachus! mijn gemoedt, en bloedt,
Van uwe godtheit zwanger,
Evoë, Evoë,
Door vreugde wordt gevoedt.
5. O Liber! Evoë!
O Liber! Evoë! die meê
Gevreest zijt door u wijngaartspiets,
Evoë, Evoë,
Genade geef en vreê.
6. Het staat nu heeden vry,
Het staat nu heeden vry, voor my,
Van wijnbron en Thyaden,

- Evoë, Evoé,
Te schaateren heel bly.
7. En van de mellekvliet,
En van de mellekvliet, een liedt
Te zingen, en den hooning
Evoë, Evoë,
Die uit de struiken schiet.
8. 'k Heb oorlof en ook stof,
'k Heb oorlof en ook stof, de lof
Van uwe Bruidt te zingen,
Evoë, Evoë,
Gesteldt aan't Starrenhof.
9. Het staatme vry met zangk,
Het staatme vry met zangk, en klank,
Van Pentheus en Lykurgus,
Evoë, Evoë,
Te melden d'ondergangk.

10. Gy leidt, ô Evoë!
Gy leidt, ô Evoë, ook meê
De stroomen van de vlieten,
Evoë, Evoë,
En temdt de woeste Zee.
11. Wanneer gy zijt van nat,
Wanneer gy zijt van nat, bespat,
Op afgescheiden heuveld,
Evoë, Evoë,
Heeft schaad op u geen vat;
12. Al strikte gy te hoop,
Al strikte gy te hoop, ter loop,
De vlechten der Bachanten,
Evoë, Evoë,
Met eenen adderknoop.
13. Toen 't heilloos Reuzenrot

Toen 't heilloos Reuzenrot, dien Godt
 Jupijn om hoog bestormde,

Evoë, Evoë,

En klom na 't Hemelsch slot:

14. Toen hebt gy Rekus zelf,
 Toen hebt gy Rekus zelf, ja zelf,
 Met leeuwenmuil en klauwen,
 Evoë, Evoë,

Gestooten van 't gewelf:

15. Hoewel dat yder docht,
 Hoewel dat yder docht, gy mocht,
 Boert, dans; en spel veel beeter
 Evoë, Evoë,

Verstaan dan oorlogs-tocht.

16. Maar gy, ô Evoë!
 Maar gy, ô Evoë! waart meê

Wel afgerecht op beyde,
 Evoë, Evoë,

Den oorloogh en de vreë.

17. De helhondt staakte ras,
 De helhondt staakte ras, 't gebas,
 Toen hy zagh uwen hooren,
 Evoë, Evoô,

Daar 't hoofd verçiert meê was:

28. Hy kwispelstaarte zoet,
 Hy kwispelstaarte zoet, en groett,
 En lekte, met dry tongen,
 Evoë, Evoë
 In 't scheiden uwen voet.

F. Snellinx.

Aan M.K.

GY voert de statigheid van Juno in uw wezen,
 Minervaas kuisheit, zo het schijnt, in uw gezig
 Dianaas fierheit in uw tret, de minnepezen
 Voor ronde boogen, om het flonkerende licht,
 't Geen in uw voorhoofd blaakt, maar 't hart is vals binne.
 Zijt gy dan niet met recht der hoeren Koninginne?

J. Rafelse

Op een Hoorenbeest die een Juffrouw sloegh.

Gy schelt haar voor een hoer en op haar eigen kam[...]
 Voor diefeg, voor noch meer, als ik nu zeggen kan
 Maar loome Jasper, is uw vrouw niet veel infamer,
 Daar gy ô schenbrok, noch draagt vaste tekens van
 't Is wonder, dat een schurfde een rappe iets wil wijten,

[...]ies houde ik 't spreekwoord, van d'aaloude, waar en waart;
 Wanneer een schurft schaap zijn makkers wil beschijten,
 Werpt hy den drek rontom door 't slingren van zijn staart.

J. Pietersoon.

Op een Alchymist.

DE blazer, Alchymist, met schaad en ongemak,
 Zoekt hier verborgen konst, doch vind den Bedelzak.

R.B.Ch.

Wyze: 'k Een zoo moe van drinkken.

AMsterdamse bazen, vryers van de wijn,
 Kannen, kroezen, glazen, om vol vreugt te zijn,
 Lustig, laatje niet versnoeven,
 Van wat kale Hagedaars,

- Van schuim, van lichte boeven,
Die valsch, verkeerent, troeven.
2. 't Zijn maar lichte vinkken, lichter als de wint,
Die wel garen drinkken, en dat zonder splint;
Dan noch stoffen en braveeren,
Stadig voeren 't hoogste woort;
Al waren 't groote heeren,
Gelijck in schijn haar kleeren.
3. Hier was laast een Jonkker, uit den kalen Haag
Een verwaande pronkker, die schier, alle daag,
Had verandring aan van noppen,
Van veel vrome liên gehorgt;
Gelijk de hoofse poppen,
Die slechte lieden foppen.
4. Dezen haan gingk vryen, 't weeutjen van een haa[...]
Dienm' in zijne tyen, noemden Sinter Klaas:

Want hy reedt met quade beenen
Op een fluxe en jonge Meer;
En gaf veel aan de geenen,
Die 't goede qualijk meenen.

5. Maar gelijk de Duivel, 't gelt, zo licht geschraapt,
Acth, als varkens zuivel, op de Zee geakaapt.
Heeft die onbedachte Vrouwtje,
Aan dien lichten, lossen gast,
Verquakkelt woort en troutje;
Als een onnozel Boutje.
6. Nu zal 't koesje draven, door den hoofsen Haag,
Zy, gelijk als Graven, teeren alle daag,
En met stoffen en braveeren,
't Zware, licht gewonnen, gelt,
Door 't kaartspel en verkeeren,
Gelijk een Prins verteeren.

7. Amsterdamse bazen, vryers van de wijn,
 Kannen, kroezen, glazen, om vol vreught te zijn,
 Zeg eens, hoe zal 't weetje varen
 Als haar geltje is op, verteert?
 Zoo krijgtmen Waar, voor Waren;
 Is dat niet deftig paren?
Ou bien, ou jamais.

Toon: *La Katharyna.*

- MYn Man is weder by zijn vlugge,
 En ik bewaar alleen het huis;
 Wanneer hy keeren zal te rugge,
 Is hy gestelt als tieribuis.
 En zingt, al schoon ik daarom tiere,
 Fa, la, la, la, la, la, dra diere.
2. Als ik dan zegh, aanziet het ende,
 O grooten zwellegaart, eens aan!

Gy zult ons t'zaam om godts wil zenden,
 Of door den honger doen vergaan:
 Zoo zingt hy, schoon ik daarom tiere,
 Fa, la, la, la, la, la, dra diere.

3. Hy spreekt in't endt, tot my, dees reden:
 Zwijgt Vrouw, gy spreekt gelijk een beest,
 Als Bacchus gloeit door mijne leeden,
 Dan ben ik Cicero van geest.
 Dus wil ik zingen, trots uw tiere,
 Fa, la, la, la, la, la, dra diere.

Op de hals-boot van Celestine.

Clara mitante auro.

Wie *bod* dees goude *Boot* vol duurbre diamante',
 So Venus het *gebood*, geen *overboodig'* Eer?

Ik buyg dan voor die *Boot*, my aangeboden, neêr,
 Of liever voor die Hals, daar zig die *Boot* op plante:
 Of ook voor Beyde: nu ik twijffel, of althans
 De *Boot* haar hals, dan of haar hals de *Boot* geeft gla[...]
Meditando.

JOAN. BLASIVS, Advt

Gezangk.

Wyze: *Op wat lossen grondt.*

Dicht by Idaas kruin,
 In 't geboomt;
 Koel bestroomt,
 Leit een schoone Tuin,
 Die met wit Arduin
 Is beslooten;
 Roozelooten,

- Tulp en Lauwerieren,
Boorden yder laan,
Die met brave zwieren,
Recht na 'et Tuinslot gaan.
2. Voor de Valbrugpoort,
Van het slot,
Waakt een rot;
't Geen nooit slaap verstoort,
Maar het al vermoort,
Die hun eeden,
Overtreeden,
En beloften breken,
Die zy aan de min
Doen, en slimme streken
Hebben in haar zin.
3. Almayde quam,

- Door de laan,
Aangeaan,
Als een vredig lam,
't Geen nooit list vernam;
Dies de wachten,
Die haar achten;
Venus zelf te wezen,
Weken aan d'een zy,
Yder was vol vrezen,
Zy alleenig bly.
4. Flux ontsloot de deur,
Van 't klinkket,
Opgezet,
Daar zy rustig deur,
Zonder droef getreur,
Heen gink strijken.

- Ware blijken,
Dat haar trouwe liefde,
Alles overwint;
En meer harten g'riefden,
Als vrouw Venus Kint.
5. Toenze op 't middelplein,
Van den Hof,
Rijk van stof,
Zag de minfontein,
En de brave trein,
Van de Goodtjes,
Die voor Bootjes,
Ericijn verstreken,
Riepze, vol van gloet:
Deze dan verwekken
Min in ons gemoet?

6. Wijl zy dit noch sprak,
 Quam een Godt,
 ('t Was haar lot,
 Die heur spoedig stak,
 Dat zijn moortpriet brak,
 In haar wonden;
 Ongeschonden,
 Riep hy, zult gy sterven,
 Om uw stout bestaan,
 Op dees heilige erven;
 Mach maar Godtheit gaan.

J. Dullaert.

Op een looze Vrouw.

WAt is 'er loozer dan een Vrouw,
 Op argelistigheit doorslepen?
 Wat bragt'er ymand meer in rou,

Dan zulke slinxen en looze grepen?
 Amira draagt in d'eene handt
 Het vier en in den andren't water;
 Wie haar wil tot hem trekken, kan 't
 Met weinig doen, want goet doen schaat'er.
 Want z' is een beest,
 Voor lang geweest.

J. Rafelse.

Toon: *Cupido zoo ghy voor een God, &c.*

HOe lang, ô oorspronk van mijn min,
 Die ziel en zin verwert,
 Zult gy met zoo een wreede zin
 Noch pijnigen mijn hert,
 En staagh doen in een waagschaal zijn
 Dan 't leven dan de doot;

- Dan eens een troosteloze pijn,
Dan troosting in die noodt.
2. Uw heusheit heft mijn zinnen op,
Uw bersheit strekt m'een plaagh;
Een lonkje voert my in den top,
Een stuurs gezicht om laagh;
't Coraal van uw robijne mondt
Maakt dat ik keer op keer,
Dan hulp vin voor mijn minnewondt,
Dan quynende verteer.
3. Zoo staat my 't vrolijk leven niet,
Noch ook het sterven vry;
En 't geen een ander leven ziet,
Is dat ik stervend ly,
En lydende zoo dikmaal sterf,
En tusschen beyde zweef,

En levende het leven derf,
En stervende noch leef.

4. Wel aan dan oorspronk van mijn min,
Heelplaat er voor mijn smert,
Plaat eens mijn ongeveinsde min
In 't ongeveinsde hert,
Redt eens uw minnaar uit de noodt,
En dempt mijn ongeneught,
Voor zoo veel schetsen van de doodt,
Door een volkoomen vreught.

C.G.

Wyse: *O Kersnacht.*

Zal ik dan eeuwigh moeten lijden?
Zal nooit mijn hart zich eens verblijden?
Zal altijd dan mijn Morgenzon,
Verduistert, droef voor my verdwijnen?
Ach! zullen nooit haar' stralen schijnen

- Zoo klaar meer in mijn waterbron?
2. Ik meen de bronnen van mijn oogen,
Die nu altijd zijn overtoogen,
Met traanewolken, die het hart,
Door onbekende wegen jagen,
En dan, als losse regenvlagen,
Uitbarsten, door het oog, met smart.
 3. Helaas! Lucelle zijn u d'eeden,
Die gy zoo wuft hebt overtreden,
Dan zoo vergeten? d'Amstelstroom,
De groen begraafde Diemerweyen,
Daar ik u plag zoo vaak te leyen,
En d'overoude Lindeboom,
 4. Zijn vaste tuigen van de woorden,
Die zy u dikmaals spreken hoorden,
Met uw vergoode Roozemont;
Ach! zult gy zoo uw trouw bevlecken?

- Zult gy alleen een schandt verstreken,
 Voor Junoos heilig trouw verbont?
5. Lucelle, schoonste aller maagden,
 Die onder duizent maar behaagden,
 Alleen mijn nooit getroffen hert;
 Ay, keer, wilt uw gedachten wenden,
 Aanziet mijn lijden, mijn ellenden,
 Ontferm u over mijne smert.

J. Pietersoon.

An Juffer M.W.B. Op't afvallen van haar Kousseband.

Hony soit, qui mal y pense.

IN 't danssen valt uw *Kousseband*,
 Die ik, geoorlooft, met mijn hand
 Weêr op-bind; spreekt 'er y mand van
 Soo weer u met dees woorden dan
 Van die Vorstin, die uit gesart,
 Sey; *die arg denkt, vaar arg in 't hart.*

Med, *Blasius*

Chanson a boire.

Sur le chant, Amour fit entrer dans ma chambre.

- V*Ante qui voudra la Doctrine.
*J*e me ris des discours de Pline,
*E*t de tant de livres divers.
*L'*Esprit d'un Beuveur les surpasse,
*C*ar il paut en prose & en Vers
*P*lus que les Muses de Parnasse. Bis.
2. *Q*uand j'ay du Vin dedans mon verre,
*J*e voy le circuit de la Terre.
*E*t tous les mouvements de Cieux.
*J*e connois le Pole Antarctique,
*L*a distance de tous les lieux.
*E*t la ligne Climaterique. Bis.
3. *Q*uand j'ay da vin, je m'estudie
*A*ux poincts de la Philosophie.

Aldus***In Nederduits nagevolgt.***

- LAat al die wil de studi' prijzen.
Ik lach met d'uitgeleerde wijzen,
 En al haar boeken over-hoop.
De Wijn maakt mijn verstandt zo schrander,
Ik dicht en zing by glas en stoop,
Meer als de *Muzen* met malkander. *2 maal.*
2. Als ik de Wijn in 't glas zie springen,
Dan zie ik d' Aard met al zijn dingen,
En al 't bewegen van 't gestarnt.
Ik kan de *Zuid* - en *Noord* - *pool* vinden.
'k Zie hoe de zee op d'oevers barnt,
Met hitt' en kouw, en al de winden. *2 maal.*
3. De wijn leert my *Philosopheeren*,
Ja op het scharpste *disputeeren*.

*C'est ou l'on voit mon jugement
Je suis sçavant en Rhetorique,
Et pour dresser un Argument
Je me mocque de la Logique. Bis.*

4. *Ovide en sa Metamorphose,
Platon en sa Metempsicose
N'estoyent tous deux que des Resveurs,
De faire comme eux c'est une crime.
Car s'ils se disoyent bons Beuveurs,
On en feroit bien plus d'estime. Bis.*
5. *T sa beuvons ma chere compagne,
Du Vin Fransçois, du Rhin, d' Espagne,
N'importe pas, mais qu'il soit bon.
Le Vin nous aiguise la verbe.
Et fait trouver dans un jambon,
Plus de science, qu'en Minerve. Bis.*

Zy roert mijn geesten om en om,
 Ik weet een hair in vier te klooven,
 En alle konst staat voor my stom,
 Als ik ben van dat nat bestooven, *2 maal.*

4. *Naso* is vol veranderingen,
 In *Platos* hol zijn vreemde dingen,
 Doch 't waren droomers by de ton.
 Maar hadden zy de Wijn gaan looven,
 Gelijk de zoete *Anacreon*.
 Hun lof ging yder een te boven. *2 maal.*
5. 't Sa laat ons onder 't glaze klinken,
 Frans', Rijns', of Spaanse Wijnen drinken.
 De beste die kan't ons wel doen,
 De Wijn kan ons verstant op delven,
 En toont ons in een Venushoen,
 Meer wijsheyt, als in *Pallas* zelve. *2 maal:*

Bruylofts-sang.
Aan de Speel-genoots.

Toon: *Boxvoetje.*

- HEy Bruyloft! hey Bruyloft! hey Bruyloft in't la[...]
 Het suchten
 En duchten
 En smart aan een kant,
 Nu Cypris geweld
 De harten ontsteld
 En yder met vuur van de Liefde verbrand.
2. Hoe soet is't, als Venus, na duysend gevaar,
 De zielen
 Doet knielen
 Voor Junoos autaar,
 En offert een vlam,

- Die 't meysje wel nam
 En 't knechje wel wenschte, quam trouwen aan haar.
3. Speel-nootjes sa lustig, men gaat u al voor,
 MARYE
 Gaat glye'
 En volgt op het spoor
 Dat Bruygom VALET
 Heeft open geset
 Toen sy gaf op 't leste sijn vryen gehoor.
4. Ey maak voor het Bruytje de nacht niet te kort,
 Sy lacht al,
 En wacht al,
 Na dat 'er noch schort.
 Ey laat doch VALET
 By SOETENS te bed;
 Men kan het wel raaden wat dat 'er soo port.

5. Soo RUYLTJE laat loopen, 't is hemels begeer,
 Set jyje
 Maar byje
 ELISABETH neêr,
 Dat *Soetjen* is soet,
 Houw louter maar moet,
 Sy laat zig bekooren in deugden en eer.
6. Wat dunkt u ANTONIA gaat dat niet goet?
 Seg SOETENS
 Hoe moetens'
 Ook weesen te moed?
 Ik wed dat de Trouw,
 Spijt man ende Vrouw,
 Voor Vryersen Vrijsters is wonderlijk zoet.
Meditando.

BLASIUS.

Aan Ermgaart.

ERmgaart schoon der in het bedt,
 Dan Vrouw Venus in de dalen,
 Die met Nardus en Himet,
 Mirthe en purpre Roozen pralen;
 Schiet niet meer uw gloênde stralen,
 In mijn blakent ingewant,
 Of ik zal to tasch verteren,
 Door die blixemende brant,
 Als een Fenix in zijn veren,
 In 't Arabisch balsem-lant.

Amanter.

Narcissus bron.***Wyse: Lestmaal als ik uit benten gingk. &c.***

N*arcissus* kreeg een minnevonk,
 Als hy eerst zijn aanzicht zagh;

- Om dat hy in zijn wezen vont,
Een bekoorelijke lach.
Was 't niet slecht,
Dat die knecht,
Zich zoo lijdigh had vergist,
Dat hy in,
Eygen min,
Al zijn tijdt en leven quist?
Neen, mijn vrienden, neen.
Hy had groote reên,
Zo gy maar de oorzaak wist:
2. De *spiegel* daar hy zich in keek,
Met een zoete tooverlach:
Was *Poel*, noch *Bron*, noch *Waterbeek*,
Daar hy al dat wonder zagh:
Maar het was,

- Zoo een *glas*,
 Zoo een *Roemer van een Stoop*,
 Die die borst,
 Voor den dorst
 In zijn lieve lijfje zoop
 Zoo dat eygen min,
 Quam ten boezem in,
 En met zoete dropjes droop.
3. Zoo haast hy 't teughje binnen had,
 Voelden hy een stage brandt,
 En trek tot 't zelve druyve-nat
 Door zijn gratigh ingewant,
 Zoo dat hy,
 Even bly,
 Niet en deed als stadigh dronk,
 En hy zoop,

Stoop op stoop,
Om te lessen deze vonk.
Och! die met *Narcis*
Zoo gelukkig is,
Blijft altijd even jonk.

4. Wat gaf die knecht doen om een Vrouw,
Doen zijn hertje, zoo verheugt,
Ontslagen was van druk en rouw,
Door die zoete Droppel-vreugt.
Breng dan an,
Glas en kan,
Daar ik al mijn vreugdt in zet,
Al 't gedaan,
En 't gezoen,
Dat men met de Juffers het,
Acht ik niet een leur:

Want ik 't glaasje keur,
 Voor een mooye Meydt in 't bedt.

Op een Kupido van Amber.

DAt deze Minnegodt van Amber is gemaakt
 En oorsprongk heeft genomen;
 En d'Amber, traansgewijs, al druipend is geraakt
 Van veelerhande boomen,
 Ay Minnaars! wie en ziet niet dat de liefde naakt
 Van 't schrey en is gekoomen.

F. Snellinx.

Gezangk.

Wijze: Anakreon, Anakreon de Dichter.

Wie kan de Min
 Ontvluchten? wie ontloopen?
 Wat stale borst

Heeft ooit zijn macht weêrstaan?
Wie kan zijn zin
Verzetten? wie ontknopen
Dat d' oppervorst
Heeft in zijn raat beraân?
En ach ik min zoo vierigh buiten hoope;
Is 't niet bedroeft,
Wanneer het harte proeft,
Soo duldeloozen smert,
Die nooit genezen wert?

2. Ik ben gelijk
Een hert, ter vlucht geschooten,
Door 's Jagers pijl,
In 't ongebaande wout,
Ik vlucht, ik wijk,
Maar voel mijn smart vergrooten,

Aangroeyen, wijl
 Mijn drift geen stilstant hout.
 Heeft ooit een mensch ter weereldt rust genooten,
 Als 't moorttuig brak,, En in de wonde stak?
 Een splinter in de hant,, Veroorzaakt pijn en brant.

3. Hoe veel te meer,
 Ik, die zoo ongenadig,
 Ben in mijn hart,
 Met pijlen, diep deurwont;
 En 't wreedt geweer
 Draag in mijn wont gestadig,
 Voel dat mijn smart
 Vermeerdert stont, op stont;
 Heb reden om de min, die zoo baldadig,
 My heeft gewont,, Te schelden, dat den Hont,
 Die aen Cocytus woont,, Meer gunst den mens betoont.

4. Maerach, maer ach,
 Wat zouw dat nijdig schelden,
 My, in mijn pijn,
 Dog helpen? niet met al:
 Mijn droef geklag,
 Die mijne ellenden melden,
 Zal eenmael zijn
 Verhoort, uit 't jammerdal.
 Dan zal de Min mijn trouwheid eens vergelden,
 En Erremgaart,, Voor my alleen bewaart,
 Bewegen, dat haer zin,, Tot my ontsonkt met min.

J. Dullaert

Aan een Verklikker.

HY die zoo meenigmael een andre heeft gekro[...]
 Met hoorens, zal nu voor zijn wapen hoorens v[...]ren.

Hy trouwt zig zelven aen zijn zellef, en betoont,
Dat noit een eerlijk man, maer boeven trouwen hoeren.

Theocritus a Gende.

Chanson a Boire.

LAat al die wil de Studi' prijzen:
Ik lach met d'uit-geleerde Wijzen,
En al haer boeken overhoop.
De Wijn maakt mijn verstandt zoo schrander,
Ik dicht en zing by glas en stoop,
Meer als de *Muzen* met malkander.

Aan Lucelle.

Geringe Maagt, hoe is uw hart zo eel, zo groot,
Zo kuisch, zo wijs, dat u geen schatten kan bekooren?
Onze een brengt nu niet meer zo brave schepsels voort,
De gulde tijden van Astré heeft u gebooren.

Amantur

- 'tZYN Dianaas toortsen niet,
 Die by nacht zoo aan den hemel blinkken,
 Maer Wijndrupplen ('t is geschiet,)
 Die God Bachus storten onder 't drinkken;
 Doen hy op Ariadnes Feest,
 Spoog hele stroomen, als een dronkken beest,
 Met zijn Saters, bly van geest.
2. 't Was bruits kroon niet die hy nam,
 En, met kracht, ten hemel smeed van verre,
 Dat de bladeren, vol vlam,
 Door zijn macht, veranderden in sterren.
 O die loogen is veel te grof!
 't Was anders niet, als braaksel, wijn, en stof;
 En hier sproot 't gestarrente of.
3. Doen de broeder van de Maan,
 By Admetus zijne schapen weiden,
 Niet wou om den hemel gaan,

Goôn en mensch de duisternis beschreiden;
 Gaf vader Liber, vol van wijn,
 Met zijn purper bakhuis, veel schoonder schijn,
 Als de zoon van Godt Jupijn.

4. Wat de Hemel ook vertoont,
 En Starrekijkers al konnen reek'nen,
 [...]n zijn godlijk aenschijn woon,
 Zon, Maan, gestarnt en al haare teek'nen,
 Lucht, water, aarde en 't lichte vier,
 Toont zijn wonder troony, zoo braaf van swier;
 Wegh dan Febus met uw Lier.

Amantur.

Courante la Reine Nouvelle.

DE Donder godt Jupijn
 Moet voor de liefde swichten,
 Venus minneschichten
 Treffen met meer pijn,
 Dan al de plagen die in d'afgront zijn;

Maer ach! de pijlen uit uw oog,
 Schoon zy van geen boog
 Geschooten worden,, Veel snelder snorden,
 Dan ooit een flits, die van de doodtpees vloog.

2. Mijn lief, mijn ziel, mijn hart,
 Ay wilt my niet meer wonden, Ik ben meer geschonden
 En vervult van smart,
 Als Titius, die staag gepijnigt wert.
 Want als gy maar een stuurs gezigt,, Als een blixemli[...]
 Laat op my dalen,, Voel ik meer qualen
 En pijnen, dan van d'allerscherpste schicht.
3. Maer als uw zoet gelaat,
 Vol zielbekoorlijkheden,, En van heusche zeden,
 't Geen zoo heerlijk staat,
 Wanneer gy 't oog dan vriendlijk op my slaat;
 Verdwijnen flux, als voor de Zon,, Der lichten bro[...]

De donkre dampen,, Mijn smert en rampen,
Ja 't swaerste lijden dat my overwon.

4. Mijn lief, ik kniel dan neer,
En kom u godtheit smeken,, Datge u niet wilt wreken,
Met dat straf geweer,
Op u getrouwe harder nimmermeer.
Want zoo gy weer die felle brant,, Door 't ingewant,
Schiet uit uw lonkken,, Zal vier en vonkken,
Mijn ziel doen dalen na Cocytus strant.

J. Dullaert:

Voys.

NEen mijn ziel, mijn Erremgaart,
Uwe liefde is meerder waart,
Dan Koning Cresus schat;
't Lijden dat ik om u ly,, Acht ik voor geen slaverny,
Druk, heeft op my geen vat.
'k Zal mijn eeden houwen,, Wilt vertrouwen,

- Op uw Lyzanders woort;
Al zouw 't my eeuwig rouwen,
Ik vrees noch doot, noch moort.
2. Gy weet, waardige Engelin,
Wat wy beiden in ons min,
Al hebben uitgestaan;
Wat voor laster, smaat en hoon,
Ons van menschen en van Goôn,
Is over 't hoofd gegaan!
Wat al druk en lijden,, En verblijden,
Haat en gunst en spijt!
Wie kan zijn nootlot mijden,
Hoe ver, hoe na, hoe wijt?
3. Wy vertrouden niemant niet,
Die ons raden, die verriet
Haer zelf, en u, en my; Onder, boven, van ter zy,

- Dreigden 't alles, egter gy, Waert wel gemoet, maer wy,
 Zagen niet de buyen,, Die van 't zuyen,
 Ons doenmaels naakten; ach!
 Al wat men op kon ruyen,
 Quam nijdig voor den dag.
4. Doch ik hoop, ô Erremgaart,
 Zoo uw aart niet weer ontaart,
 Gy haast zult zien de tijt,
 (Van ons langh gewensch voor heen)
 Dat wy zullen t' zaam alleen,
 Eens leven onbenijt;
 En ik, voor mijn drukken,, Dan zal plukken,
 Die meer als aartze vrucht;
 Daer 't hart, door droevige ongelukken,
 Zoo treurig nu om zucht.

Amantur.

Toon: *Nova*.

- ANakreon, Anakreon de Dichter,
 Was meenigmaal heel vrolijk by de Wijn;
 En als hy dronck zoo wierdt zijn geest veel lich[...]
 En Poëzy most zijn vermaek dan zijn.
 Dan bond hy 't hoofd met versche bloemekranssen,
 En uit zijn mond,, Vloeid' in een korte stond,
 De zoetste lekkerny,, Van praat en poëzy.
2. Gelukkig zijn, gelukkig zijn Poëten,
 Die niet altijd van Muzen en Apoll:
 Maer altemet van Bachus zijn bezeeten,
 En door den drank van zijne Godtheidt vol.
 De beste Wijn kan Dichteren ontvonken,
 Dat sweert Tibull,, Properts en ook Katull,
 Horatius al meê,, Als hy zingt Evoë.
3. O Neegental, ô Neegental Goddinnen!
 Hout voor u zelf de bronnen die gy hebt:

[...]k wil altijd Godt Bachus vocht beminnen,
 Dat in mijn brein een nieuwen geest herschept.
 Wie zijne zorg en droef heidt af wil spoelen
 Met d' Olden* hondt,, Wordt niet alleen gezondt:
 Maer ook, gelijk men weet,, Een Zanger, en Poët.

F. Snellinx.

Toon: *Verheugt u nu ô Engelant.*

DE Min die my een slagpen gaf,
 Uit zijne wieken, om de straf
 Der minnelooze te beschrijven,
 Die Venus wetten wederstaan,
 Stak, wijl ik schreef, met vier mijn lettren aan.
 En dee die vlam door 't lichaem dryven.
 En dee die vlam door 't lichaem dryven.
 De vlam die brak ten oogen uit,

* *Den Versen Rijnschen Wijn wordt by de Liefhebbers dus genoemd.*

Mijn stem wiert heesch, geen klank geluit
 Kon door mijn keel ten monde uit slippen;
 Ik branden als een swavelberg,
 Zoo krachtig is die naakten kleynen dwerg,
 En in die brand beefd' al mijn lippen, &c.

3. Mijn hart was heet, mijn lichaam kout,
 Mijn ziel verbaast, mijn oogen stout,
 Ik wilde 't geen ik nimmer wilden;
 Ik droeg om 't hoofd de doek, gezont,
 En in het hart de diepe wont,
 Wier smart mijn Hageroos vaak stilden: &c.
4. O Min, terwyl gy dit papier,
 En letteren, door 't minnevier
 Geteelt hebt, wil ik 't weder geven,
 Van daer het eerst zijn oorsprongk nam,
 En offeren het aan uw vlam,
 Daar 't eerst ontvangen heeft het leven. &c.

Amanter

Stem: *De doodt van Phaëton, &c.*

- IS't hart dan zo vervremt,, Dat gy mijn doot bestemt?
 O wreede en nochtans schoone Galathe,
 Zoo gun myn droef heidt deze laaste beê,
 En laat uw flonkkrend oog,
 Dat eer myn zinnen tot uw Min bewoog,
 Een zoet gezicht, een lonkje geven,
 Als haar zoet gegluur,, Ontstak myn minnevuur.
2. En dat uw lieve mont,, De oorzaak van mijn wont,
 Haer zoet gekus my nog eens proeven laat.
 Zoo zal myn avond als myn dageraadt,
 Het eint der minnestrijdt,
 Gelijk 't begin van myn verliefde tijdt,
 Myn ondergang als d' opgang wezen,
 En het lest der pyn,
 Als 't eerst der vreugde zyn.

C.G.

Aen D.S. voor B.I.

GY schelt hem dat hy is een snorker en een blazer,
 Maer seker zijn forneis gloeit van een edel vier;
 Hoewel gy, dommekragt, hem noemt een ydle raser,
 Een blaasbalg vol van wint, een ongestelde lier.
 Maer zo men zijn gezangk by uw gezangk zou wegen,
 Zou't zijn een verezak, by duizent ponden loot;
 Wanneer ik tegens 't uw' het zijne weer leg tegen,
 Verscheelt het meerder als het rogg' van 't wittebroot.

J. Rafelse

Stem: La Fronde.

Zie ik aalloude heuvelen,
 Uw dorre telgen aan,
 U groent zoo deerlijk sneuvelen,
 Door 't vallen van uw blaân,
 Dan stel ik u treurige wintertijt, By't vier dat my verslij.
 U droeve wintervluchten, By mijn verliefde zuchten,

U dorren stant,, Van vreugt ontmant,
By die in liefde brant.

2. Doch als de geur'ge lent ontluikt,
Ontluikt op nieuws uw jeugt,
En als de koud' voor d'hitte duikt,
Zoo duikt uw ongeneugt,
Bestraalt u 't flikkerend zonnelicht,
Daar 't winterweer voorswicht,
Straks kunt g'u adem haalen,
In 't flikkeren van die stralen:
Maer ach! de zon,, Die my verwon,
Straalt nooit voor Cheladon.

C.G.

Op d'oogen van Hageroos.

UW blakende oogen zijn geen oogen,
Maer Starren, lichter als de Maan,

Geen duister nachtuur, hoe belaân
Met neveldamp, heeft zulk vermoogen,
Om hare glans te dompen; neen.
Haer lichte lichten zouden stralen,
Door alle donkre wolken heen,
Veel schoonder als de Zon ooit scheen;
Aen Jupijns blaauwe hemelzalen.
Zoo overwint dan uw gezicht,
't Gestarnt, de Maan, en Zon; die 't licht
Der lichten is, en 't eelst' van allen.
Zoo Febus dan, als Faëton,
Eens uit zijn wagen komt te vallen,
Behoeft 't Heelal geen andre Zon,
En schoon dat Godlijk licht geen wedergâ kan lijden
Zult gy, op Febus kar, met dubble Zonnen rijden.

Amanter.

**Aen Astrea,
*Doen zy voor leelijck wierdt gescholden.***

AMira scholt uit spijt *Astrea* leelijk uit.
Dan spotze met haer mont, dan met haer dikke lippen;
Amiraas kromme neus, een rechte varkenssnuit,
Is spitzer dan de kant van bestemoêr met tippen.
Astré uw Roozengaart wert niet van haer verschoont,
Maer zoo gy eens 't gebreck van Maayken zout doorpluizen,
En hoez'er schijnman met Acteons hoorens kroont,
Dan vont gy 't schoone lijf vol neten, vloven, luizen,

J. Rafelse.

Stemme: *Repicavan.****Anna.***

Lieve Zuster,
Die u onlangs begaf
In 't Klooster daer gy sturf de werelt af,
In 't Klooster daer gy sturf de werelt af,
Kunnen u dagen,
U meerder behagen
Alleenig dan by mijn te zijn,
Ik leef hier vermaaklijk,
De werelt is smaaklijk,
Keert u weer by mijn.

Maria.

'K heb verkooren
Yets dat mijn meer vermaakt,
Mijn hart niet anders als na Jesus haakt,
Mijn hart niet anders als na Jesus haakt,

Mijn tijt in gebede
Tot Godt ik bestede,
O hoe gerustlijk leef ik hier!
Eerwaerde Vriendinne
Wilt gy mijn noch minne
Laet u kleyn playsier.

Anna.

Hoe! begeve?
Ik laet mijn vreugde niet,
De werelt my te schoon zijn wellust biet,
De werelt my te schoon zijn wellust biet,
Ik dans, en ik springe,
Ik eet, drink en zinge,
Doe alles wat mijn hartje lust,
Ik weet van geen waken
Noch onrustig braken,
't Hart in wellust rust.

Maria.

O verdwaalde

Van 't heylig rechte spoor,

Denkt gy niet dat uw vlugge tijt schiet voor,

Denkt gy niet dat uw vlugge tijt schiet voor,

Al uw' welluste

Die gy hier zo kuste,

Wat zullen zy eer lange zijn?

Onrustig weenen,

En dorre beenen

Vol van helsse pijn.

Laet u raden

Van my die heeft geleert,

Hoe 't noodig is dat men zijn Schepper eert,

Hoe 't noodig is dat men zijn Schepper eert,

Op dat men na deze

't Oneyndelijk vreze

Door goede werkken kan ontgaen:
Liefd uwen trooster
Met my in het Klooster,
Hangt den Hemel aen.

C. ZEEP.

Stemme: *O Schoon Europa.*

BEdaert verdwaelde geest,
Al lang genoch geweest
In 't nare hol van 's weerelts ydelheit;
Laet ondeugt van u gaen,
Laet u ten beste raen,
Volgt eens den weg die u na 't eeuwig leyt,
Hier schuylt niet anders als verdriet,
't Zijn groote boogen, van kleyn vermoogen,
En anders niet.

2.

Al lang genoegh gewroet,
Treet Jesus in 't gemoet,
En toont een ware boet
Van beterschap.
Rijst op, met yver rijst,
Godts goedtheit u bewijst,
Hoe hy een zondaer prijst,
Treedt op den trap,
Die u na d'hoogen Hemel leydt,
Daer met verlangen, u zal ontfangen
Godts Majesteit.

3.

De werelt is een Bel,
De werelt is een Wel,
Die ons bereyt een Hel

Van duizent pijn;
Den Hemel die is zoet
Van alle overvloet,
Loopt Jesus te gemoet
Gy zult'er zijn;
Vliedt ydelheydt gelijk een pest,
Gaet by de vroomen, gy zult bekoomen
Het alderbest.

4.

De werelt is een fiel,
Een kanker in de ziel;
Mijn hert voor Jesus kniel,
Dien goeden Godt,
Die voor my heeft geleên,
Zoo zwaren wegh getreên,
Gepleyt en uyt gestreên,

Om dat ik tot
Zijn Hemels Paradijs bereyt,
My zou begeven; weg ydel leven
Dat ons verleyt.

5.

Weg werelt, weg adieu,
Mijn ziele scheyt van u,
Ik van u boosheit gruw,
En neem een keer,
En gaa recht toe, recht an,
Na Godt dien vroomen man,
Die my vermaken kan;
O lieven Heer!
Wilt uwen dienaar niet versmaan,
Ik roep genade, al kom ik spade,
Ay neemt my aan.

6.

Ik wil met droef getraan
U altoos tegen gaan,
Van vromigheid;
En vasten nagt en dag,
Doen alles wat ik mag,
Mijn Godt hoort mijn geklag,
Mijn herte schreyt.
Door Petrus ooge werd ik geleert,
Marias tranen, mijn ziel vermanen;
't Is tijt bekeert.

Ik leef in de bladren.

Stemme: *Droeve Princesse.***PHILANDER.**

ADieu mijn liefste ik moet nu scheyde,
Adieu mijn lieve Galaté,
Gaet nu met Phillis u lammertjes weyde,
Doch neemt altijd mijn zieltje meê;
't Zy waer ik mede ben, zult gy zijn in gedachte,
Digen ende nachte, op deze mijne reys;
Des liefste lief, leeft met dees kus in vreê,
't Moet wezen wel adieu mijn lieve Galaté.

GALATE.

Kunt gy zo schielijk van my vertrekken?
Dit hadt uw trouwheyt niet beloofd,

Doe 't minnent hertje my quam ontdekke
Hoe gy schier zinloos wiert berooft,
Als ik voor 't lieve ja, u drie mael neen toezeyde,
En wilt gy nu scheidde, van die u bemint.
Vaart waer gy wilt, alwaer het over Zee;
Maer neemt u trouwe lief u Galatéea meê.

PHILANDER.

Weest niet bedroeft, het is om rede,
Dat ik nu eenigh doolen moet,
Ik nam mijn hert u zoo gaeren mede,
Maer al mijn vrees is tegenspoet;
Gy zijt, ô schoon, vervaert voor alle sware winde,
Die men ondervinde, moog' op zulk een tocht:
Dies liefste lief hout u gerust in vreê,
Ik neem op deze reys mijn Galaté niet meê.

GALATE.

Meent gy my zoo vervaert te maakken?
Geen Noorder buy', noch Beerejacht,
Kunnen het hert in 't minste raakken,
'k Ben onder d'Amasonens macht;
Geen schrik vervaert mijn geest: en zoekt my niet te quelle,
Noch mijn hert t' ontstelle, hier heb ik geen rust.
Dies wil mijn lief door Bergen, of op Zee,
Indien gy my bemint neemt Galatêa meê.

PHILANDER.

Is het niet zoeter in deze boomen,

Of zoo te weyden hier te lant,
Dan op de Hemelhooge boomen,
Of ongelukkig op een strant,
Daer 't schip, alwaer 't metael, aen splinters werdt gestoote,
Hout u by dees loote, in uw Herders wey;
Adieu voor 't laest, laet my doch gaen in vreê.

GALATE.

Ik zeg u geen adieu, want Galaté gaet meê.

Ik leef in de bladren,

Aen de geveinsde Deught van XXX.

DOen Jupiter, het hoofd der Gooden,
Op 't smeken van de Schuimgoddin,
 (Want liefde had zijn hulp van nooden)
Zou scheppen zulk een Keizerin,
Die Venus most in schoont' gelijken,
Maer verr' in valsheit boven gaen,
Ontbood hy, uit Godt Plutoos rijken,
Wat voor geen Godtheit kan bestaen.
Als dubbelhartigheid, de loogen,
Geveinstheit, list, verbrooken trouw.
De valsche schijndeugt, schoon in d'oogen,
Gemaecte zuchten, looze rouw',

En al wat menschen kan bedriegen.
Dees mengden hy al t'saam in een,
En om den mensch in slaap te wiegen
Wanneer dit schepsel hun verscheen,
Liet hy wat schijn van kuisheit stralen,
Door 't mengsel, 't geen de vroome streelt,
En van dees stoffen al te malen,
Schiep hy dit zielgevaerlijk beelt.
't Geen, met haer schadelijke wasem,
Het lichaem en de ziel vernielt.
Gelijk als een vergiftige asem
Eens Bazilix den mensch ontzielt.
Doen heeft hy, op 't verzoek der zonden,
Die mede uit d'afgront is geteelt,
Dit schadelik gedrogt gezonden,
Daer Cipris aardigheid in speelt,

Op d'aerde, om 't alles te verleyen,
Daer zy zoo geestig speelt haer rol,
Dat Ouders, Vrouwen, Kinders schreyen
Om, Vaders, Zoonen, Mans, die dol
Uitzinnig om haer liefde razen.
Zoo Jupiter het niet belet,
Dan worden alle wijze dwazen,
Want alles vangt zy in haer net.

I. Rafelse.

Celadons Graf-schrift,

*AEquam memento rebus in arduis
Servare fidem.*

Hier rust de doode romp van Celadon,
Hier rust hy, die aen 't Y niet rusten kon,
 Door minne drift die sijn gemoed ontruste;
Toen het *Elise*, sijn meesteresse, luste'
 Met ontrouw te beloonen sijne min,
 Wees hy haer aen met een stantvaste sin,
Wat zy op hem vermocht by dood en leeven.
Hy heeft de geest op.... dan uitgegeven,

En riep; Hier sterf ik ô geminde Maagd,
Mijn Rif, doen 't leven had, heeft u mish Haag
En nu het zielloos is, kan ik my troosten,
Om dat mijn dood Gebeent blijft in het Ooste
Want had gy dat, gy handelde 't, als my;
Nu gy 't bey mist ben ik te meerder bly.
Meditando.

Op de zelve.

Hier is in 't graf te vinde'
Een died'er sturf vol hoon,
Om dat hy trouw beminde,
En ontrouw kreeg te loon.

BLASIVS

Op 't vereeren van een Hondtje, aan Juffr. M.V. Persyn.

YDer Hondt heeft zijn meesteresse,
't Zy een mensch of een Goddesse.
 Junoos Hondt is Sirius,
Proserpijns is Cerberus;
D'eene die is in den Heemel,
D'andre by het Helschgeweemel:
Maer dit zal het Hondtje zijn
Van de Venus van Persyn.

F. Snellinx.

Graf-schrift***Op mijn Hondtje Mars.***

MYn Hondtje, my zoo waardt,
Dat leidt hier onder d'aardt.

Gy Honden die met hoopen
Hier komt voorby geloopen,
Gy moet dit graf bewyen,
Hoewel je niet kunt schreyen:
Want een gewydt graf is 't
Wanneer je daer op pist.

F. Snellinx.

Toon: *Helaas mijn zuchten zijn om niet.*

ZOo haest Rinaldo had geboedt,
Zijn minnelusten, met de schoon' Armiedo,
 Hy haer met loosheid gink ontvliede,
Meineedig, eerloos, met een koel gemoet.
Zy vloekt en zucht, dees hoon en smaat
Verkeert haer liefde in een wreede haat;
Zweert onvertsaagt, vol toorn en verbolgen,
Om hem geswint,
Op 't valsche spoor te volgen,
Tot dat zy hem vint.

2.

Alleen zy doolde nacht en dagh,

Door beemden en door onbekende daalen,
Tot zy hem quam te achterhaalen,
Daer hy in zoete slaap gedooken lagh:
Zy borst met deze woorden uit;
Met wat voor loon beloon ik u, ô guit,
U slaapend harde hart wil ik vernielen,
Zoo daalt u ziel
Om laag by Plutoos zielen,
Trouwelooze fiel.

3.

Vol wraaklust, vat zy 't moort geweer,
Gemoedigt om zijn borst daer meê te grieven;
Maer straks de Liefde riep; Ey lieve,
Ey lieve, spaar toch deze Jongen heer:

De schalm verdreef haer wreede zin,
De felle Wraak gink voor de zoete Min,
Zy voelt haer hart en ziel door liefde prangen,
En spreekt; Ik moet
U houden hier gevangen,
Totje my voldoet.

4.

Terstont zoo keurt zy uyt 't velt
Het frissche groen, met bloem en kruyt doormengelt,
't Geen zy met taaye bieze strengelt,
En bint daer meê die kloeke Oorlogs- helt;
Die nooit op Mars en heeft gepast,
Raakt door een Vrouw in minne strikken vast,
Die hem nergunt, gevoelt in deze banden,

Voor straf genâ,
En zoekt met offerbranden
Gunst van Cipria.

5.

De zoete Venus zag dees brant
Met yver aen, en daelde vrolijk neder,
Om dees gescheyde Liefjes weder
Op nieuws te hechten met een nieuwe bant.
Rinaldo onderwijl ontwaakt,
Voelt hem geboeit, en 't hart door min geraakt.
Kust vriendelijk Armiedes mondt en wangen,
En smeekt en vleyt;
Ey houdt my dus gevangen
In der eeuwigheyt.

*Men ziet na Mins genot, dat liefde neemt een keer;
Doch anders blijkt het hier: want schoon Rinald Armiede,
Na Mins volbragte lust, met loosheyt gink ontvliede,
Houdt nochtans trouw beloft, en een Armiede weêr.*

G.V.W.

UYT.

Bladt-wyzer.**A.**

<i>ADieu mijn liefste ik moet</i>	234
<i>Als ick met mijn Engel.</i>	51
<i>Als ik mijn leeven.</i>	115
<i>Als ik u Rozemont.</i>	15
<i>Amira schelt uit spijt.</i>	225
<i>Amsterdamze Bazen.</i>	165
<i>Anakreon, Anakreon.</i>	206
<i>Ay zie de lugt in 't oosten.</i>	55

B.

<i>Bedaart verdwaalde geest.</i>	229
<i>Brave Juffers, fiere Maagden.</i>	143

C.

<i>Charinate, neen Engel.</i>	62
<i>Cloris, Fillis, en Dareide.</i>	23

D.

<i>Dappre Jongmans, schrandre.</i>	146

<i>Dat deeze Minnegodt.</i>	191
<i>De blazer, Alchemist.</i>	165
<i>Dees stoffer, dees Poeët.</i>	76
<i>D' edle wijn, dat helder.</i>	12
<i>De Dondergodt Jupijn.</i>	202
<i>De geleerde, zijn verkeerde.</i>	69
<i>De kronkelende zwier van uw.</i>	21
<i>De Minnegodt.</i>	30
<i>De min die my een slagpen.</i>	218
<i>Der Gooden Tolk, die voert.</i>	58
<i>De traantjes die langs uwe.</i>	132
<i>Dicht by Idaas kruin.</i>	170
<i>Doen Hageroos te bedde lag.</i>	95
<i>Doen Jupiter, het hoofd.</i>	238

E.

<i>Eens sloeg ik Hageroos, door.</i>	45
<i>Een Snijder quam, niet lang.</i>	59
<i>Ermgaart schoonder in het bedt.</i>	187
<i>Erremgaert kan ik u niet.</i>	119
<i>Ermgaart wuft en dartel dier.</i>	39

G.

<i>Geen gryze Charon zal.</i>	91
<i>Geringe Maagt, hoe is.</i>	217
<i>Gy gaat dan, schoone, na.</i>	87
<i>Gy schelt haar voor een.</i>	164
<i>Gy schelt hem daar hy is.</i>	221
<i>Gy sweert my, schoone.</i>	46
<i>Gy voert de statigheid.</i>	164
<i>Gy zegt my, schoone, dat.</i>	61

H.

<i>Haer lichaem net besneden.</i>	113
<i>Hartje 'k hiel u in mijn.</i>	127
<i>Het zijn geen kusjens die mijn</i>	47
<i>Hey Bruiloft, hey Bruil.</i>	184
<i>Hier leyt de Gierigheidt, de Nijt.</i>	137
<i>Hier rust hy die geen rust kon.</i>	57
<i>Hier rust de doode romp.</i>	241
<i>Hoe lang, ô oorspronck van mijn.</i>	175
<i>Hy die zoo meenigmaal.</i>	195
<i>Hy spot met yder een, en.</i>	76

I.

<i>Jan roemt, en zwest, en.</i>	22
<i>Ik droomde onlangs, inde nagt</i>	138
<i>Ik gâ, ik kom, ik vlugt ik.</i>	80
<i>Indien Godt Jupiter my zijnen.</i>	42

<i>In 't danssen valt.</i>	179
<i>In 't diepste van mijn.</i>	83
<i>In 't swoele West heeft.</i>	78
<i>Is 't hart dan zoo vervremt.</i>	220

K.

<i>Kan ymant my op.</i>	127
<i>Kom nu Vryers, kom nu.</i>	149

L.

<i>Laast als Venus wufte.</i>	27
<i>Laast had ik by my zelf.</i>	141
<i>Laat andren in 't Salet.</i>	33
<i>Laat al die wil de studi.</i>	181
<i>Liefwaarde maagt, Dorinde</i>	130
<i>Lieve lipjes, dien ik min.</i>	216
<i>Lieve Zuster.</i>	226
<i>Looft my nakomeling.</i>	158

M.

<i>Maay Cromneus, werpt.</i>	135
<i>Mijn Engel zingt geen.</i>	88
<i>Mijn Hontje, my zoo.</i>	244
<i>Mijn ketenen verstrekken.</i>	5
<i>Mijn Man is weder by.</i>	168

N.

<i>Narcissus kreegh een Minnevonk.</i>	187
<i>Neen Amaril, neen;</i>	154
<i>Neen Ermgaart neen, gy.</i>	14
<i>Neen Ermgaart, in u gaard.</i>	134
<i>Neen mijn ziel, mijn.</i>	212

O.

<i>O Dianier, die's morghens voor.</i>	10
<i>O Merwestroom, bedroefde.</i>	7
<i>O tranen die ten oogen.</i>	152
<i>Overwreede Bosgodin.</i>	122
<i>O zoete lust der dartle min.</i>	93

P.

<i>Phillis ik offer u mijn min.</i>	134
<i>Purperode Roozelaan.</i>	48

S.

<i>Schoone Engelinne.</i>	44
<i>Schoone Dorinda meent.</i>	136
<i>Sint Huibrechts Broeders.</i>	129
<i>Soo een, die neering.</i>	157
<i>Sluit, ay sluit uw oogen.</i>	100

T.

<i>'T wert eenmael tijt van.</i>	17
<i>'T zijn Dianaas toortsen.</i>	209

V.

<i>Van de Ganzen died' er.</i>	43
<i>Vante qui voudra la.</i>	180

<i>Venus meeder van de.</i>	110
<i>Verlagen treurigh quijnend hart.</i>	63
<i>U blakende oogen zijn.</i>	224

W.

<i>Waer heen mijn hart.</i>	37
<i>Wanneer ghy met u spiegel.</i>	142
<i>Wat is'er looser dan een.</i>	174
<i>Was is's menschen leven.</i>	53

<i>Wat is de Min wanneerze.</i>	74
<i>Wegh benaeuwde gedachten.</i>	197
<i>Wel wat vint men lompe plompe.</i>	67
<i>Wert dan noit u straf.</i>	197
<i>Wie bond dees goude Boot.</i>	169
<i>Wie kan de min.</i>	191
<i>Wreede Bosgodin.</i>	103

Y.

<i>Yder Hondt heeft zijn Meestresse.</i>	243

Z.

<i>Zal ik dan eeuwich moeten.</i>	177
<i>Zie ik aaloude heuvelen.</i>	222
<i>Zoo haast Rinaldo had.</i>	245
<i>Zoo schrandre wijsheid, die.</i>	86
<i>Zouw een Minnaars hart niet.</i>	72
<i>Zult gy dan, uw diergeswooren.</i>	89
<i>Zult gy eeuwig van my.</i>	107

EYNDE.